

ಕೆಮ್ಮು ನಿರ್ದಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಗ್ಲೈಸೋಡೀನ್

ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳಿರಿ ಹೊಸ ಆರಾಮದೊಂದಿಗೆ.

**ಈಗ ಪಡೆಯಿರಿ,
ಉಚಿತ ಚಮಚದೊಂದಿಗೆ*!**

*ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಮುಖ ಕೆಮ್ಮು
ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪ್ಯಾಕೆಟ್‌ನೊಡನೆ, ಒಂದು ಸ್ಪೈನ್‌ಲೆಸ್ ಸ್ಪೈಲ್
ತಮವೆ ಉಚಿತ. ತ್ವರಿತವಾಗಿ, ಈ ಕೊಡುಗೆ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿರುವ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ.

everest/83/ACW/421-3kn.

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಮಾನವರಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇದ್ದಿರಾಗುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯೆ, ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಇವು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಹಣದ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಹುಮುಖ್ಯ. ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಬಂದರೆ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸಮಾಜಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಧರಿಯಾಗಿ ಹಣ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ? ಹಣಕ್ಕೂ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೂ ಎಂತಹ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ರೋಕರಿತ" ಎಂಬ ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಮರನಾಥ

ಜೀವನ ಗ್ರಹಣೆ ಸಮಾಜ : ಗೃಹೀತಾ, ಪುನರುತ್ಥಿತಾ :
 ೪೦ ಕನಿಷ್ಠಾ : ೪೦೦೦ ರೂ. : ಲಿಟರೇಚರ್, ಸೈದರ್ನಾ :
 ದುಪ್ಪರು ಬದುಕುವ ಮಾರ್ಗಕ್ಕಾಗಿ ಮೊದಲು ಕುಂಬಾ ಬಾಗಿ
 ಕೊಂಡಿದ್ದು, ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತಲೇ ಬೇಗಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಏಕವು ನೀರಿ
 ಗಾಗಿ ಬಾಗಿ ಅಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ದುಪ್ಪರು ಅದಕ್ಕೆ
 ಅಣ್ಣನೋ ತಮ್ಮನೋ ಆಗುವರು.

ಸಂಪುಟ : ೭೦

ಡಿಸೆಂಬರ್ '೮೩

ಸಂಚಿಕೆ : ೭

ಬಹಿಷ್ಕರಣೆ ರೂ. ೨-೦೦ : : ವಾರ್ಷಿಕ ಬಡ್ತಿ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದಮಾಮನ ಹರಟೆ

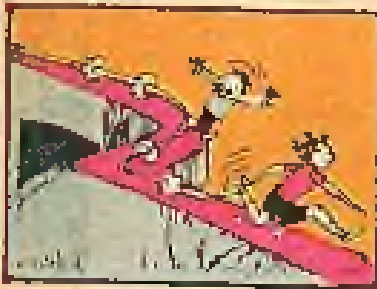
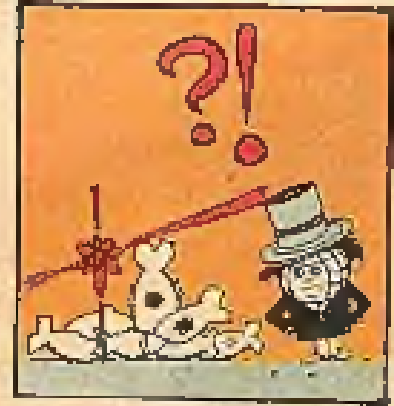

'ಗೀತಾಂಜಲಿ' ಗೀತೆಗಳು

ಮಾಡಾನ್ನಲ್ಲಿ ೧೯೬೧ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಗೀತಾಂಜಲಿ ಕೆಪಲ ಪದವಿಯ ವರ್ಷ ತುಂಬುವ ಮೊದಲೇ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್ ವ್ಯಾಧಿಗೆ ಬಲಿಯಾದಳು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಗೀತಾಂಜಲಿಯ ಹಾಟಿಯ ಕೆಳಗೆ ಅವಳು ಬರೆದ ಕೆಲವು ಗೀತೆಗಳು ಅವಳ ತಾಯಿಗೆ ಲಭಿಸಿದುವು. "ಸಿಡಿಲಾಗಿ ಮೊರೆಯುವ ಮಿಡತುಗಳೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ದಾರಿ ಬೆಳಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂಬಂತಹ ಕೋಮಲ ಭಾವಗಳಿಂದ ಕುಸುಬಿದ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗಿ ಗೀತಾಂಜಲಿಯ ಗೀತೆಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಓರಿಯಲ್ ಪ್ರೆಸ್, ಕ್ರೀಶ್ಚಿಯನ್ ನಂದಿಯ ಪರಿಚಯ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿತು.

ಆಧುನಿಕ 'ಅಜ್ಞಾನ'

ಅಜ್ಞಾನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಮನುಷ್ಯನೇ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೊಂದ ತೋರುತ್ತಾನೆ. ೧೯೪೧ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಅಣುಬಾಂಬು ಹಿರೋಶಿಮಾವನ್ನು ಸರ್ವಾನಾಶ ಮಾಡಿತು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಅಣುಬಾಂಬುಗಳನ್ನು ಹಿರೋಶಿಮಾ ಅಣುಬಾಂಬು ಪರಿಮೋಕ್ಷದೊಂದಿಗೆ ವಿಭಜನೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರೆ, ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಾಂಬಿನಂತೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಬರುತ್ತವಂತೆ. ಅಣುಯುದ್ಧದಿಂದ, ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಕವಿಯಿರುವ ಹುಪ್ಪರಿಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಅಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೂ ಇಹೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಪ್ರಮುಖ ವಿಜ್ಞಾನವೇತ್ತ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೆರ್ಟ್‌ಸೋಲ್ಡ್ ಕಾಟ್.

ಓಟದ ಸಂಘದಲ್ಲಿ ಕೋಪಿದರು !

ಕೆನ್ಯಾಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮೈಕ್ ಬಾಯಿಟ್ ಮೈಲು ದೂರವನ್ನು ಮೂರು ನಿಮಿಷ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ಸೆಕೆಂಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಿ, ಓಡುವ ಪಂಥದಲ್ಲಿ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ರಿಕಾರ್ಡ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದಾನೆ. ಆಕೆಯೊಂದಿಗಿದ್ದ ನಡೆದ ಈ ಇಳಿಜಾರಿನ ಓಟ ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಸೆಂಟ್ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರಿಗಿಷ್ಟೇ ಸೇರಿದ ಸ್ಪೀಡ್‌ಕಾಮ್ ಎರಡನೇ ಸ್ಥಾನ ಗಳಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

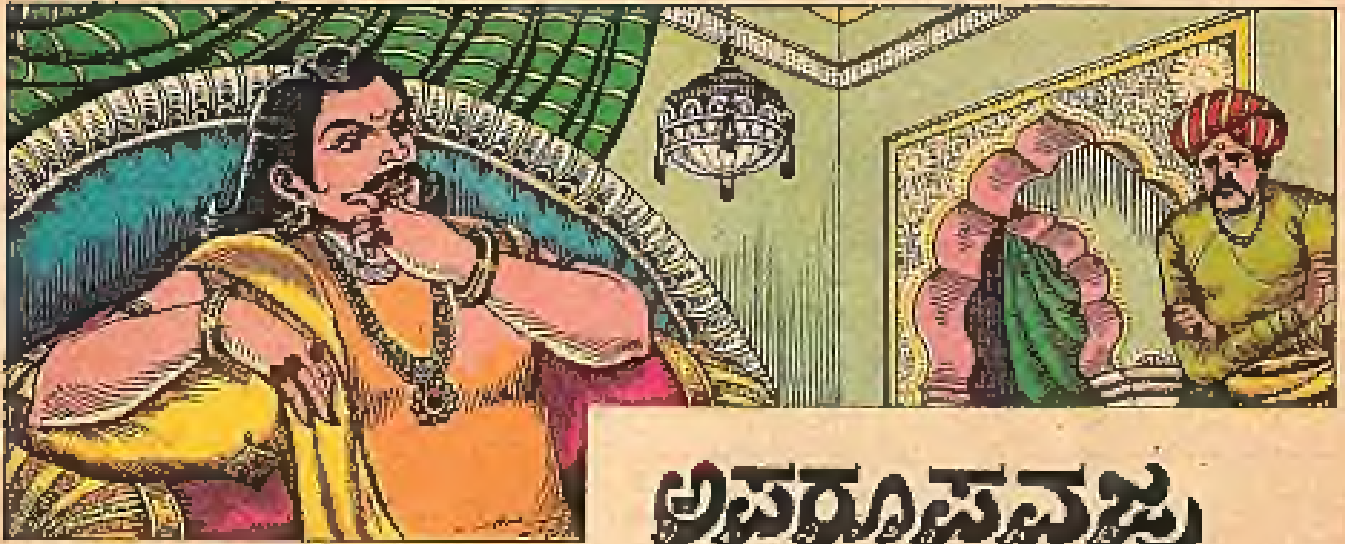
೧. ಮಾನವ ಶರೀರದ ರಕ್ತನಾಳಗಳನ್ನು ಒಂದರ ಹಿಂದೊಂದಾಗಿ ಇರಿಸಿದರೆ ಎಷ್ಟು ದೂರ ವಾಗುವುದೆಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿರಾ ?
೨. ಮಾನವರ ಕಣ್ಣು ಎಷ್ಟು ಬಣ್ಣಗಳನ್ನು ಗುರು ತಿರುತ್ತವೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?
೩. ಮನುಷ್ಯನು ಎಷ್ಟು ಬಗೆಯ ವಾಸನೆಗಳನ್ನು

ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ?

೪. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪದಕಾಲವಿರುವ ಭಾವ ಯಾವುದು ?
೫. ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಬರೆಯುತ್ತ, ಮತ್ತೊಂದು ಕೈಯಿಂದ ಚಿತ್ರ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೊಢಾವ ಯಾರು ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಅಪರೂಪವಜ್ಞ

ಹಿಂದೆ ಮಣಿಭದ್ರನೆಂಬೊಬ್ಬ ವರ್ತಕನು ದೇಶ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಅವಂತಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನದು ವಜ್ರಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಅವಂತಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸೇರುವಾಗ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ವಿಧ್ವಂಸ ಉತ್ತಮ ವಜ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದು ಒಂದೇ ಒಂದು ನಿಜವಾದ ವಜ್ರವಿದ್ದಿತು. ಉಳಿದುವೆಲ್ಲ ಕೀಳುಟ್ಟಿದ ವಜ್ರಗಳು. ಆ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಜ್ರವು ಬಹಳ ಅಪರೂಪವಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಧರಿಸಿದವರ ಭವಿಷ್ಯತ್ತು ಬಹು ಭವ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಮಣಿ ಭದ್ರನು ಅವರಿವರೊಡನೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವಂತಿ ರಾಜನಿಗೆ ಊರಿಗೆ ಬಂದ ವಜ್ರಗಳ ವರ್ತಕನ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಮಣಿ ಭದ್ರನನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ "ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಅಪರೂಪದ ವಜ್ರವಿರುವುದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ನಿನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಕಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಅವರಿವರ ಹತ್ತಿರ ಅದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿ ಮಾರಲು ನೋಡಿದಿ. ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಗೌರವ ಮಾಡಿದಂತೆ ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ?" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಣಿಭದ್ರನು ಬೆಪ್ಪುಬಡೆದಂತಾದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗ ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ಮೊದಲು ಅವಂತಿ ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಅಪರೂಪವಾದ ಆ ವಜ್ರವನ್ನು ತನ್ನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಮಾರ ಕೂಡದೆಂದು ಹೆದರಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಬೆಲೆ ಕೊಡುತ್ತಾನೆಂಬ ನಂಬುಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಲೆ ನಿರ್ಣಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅಮೇಲೆ ಬಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮಣಿಭದ್ರನು ಜಾರಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಬಹಳ ವಿಷಯದಿಂದ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ "ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಅವಂತಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವನೇ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ವ್ಯಾಪಾರದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಇದೀಗ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ. ತಮ್ಮ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ, ತಾವು ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ" ಎಂದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಂತಿ ರಾಜನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ, ಮಿಸೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ "ಓ ಹೋ !

ಹಾಗಾದರೆ ನಮಗಾಗಿ ಆ ಆಪ್ತವನ್ನು ವಜ್ರವನ್ನೂ ತಂದಿರಬೇಕು. ತೆಗೆದು ತೋರಿಸು" ಎಂದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಸಮಯಸ್ಕೂರ್ತಿ ತಂದುಕೊಂಡು "ವಜ್ರವೇನೂ ಕರಲಿಲ್ಲ ಪ್ರಭುಗಳೇ. ತಾವು ಕರೆಯುವಿರೆಂದು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನರ ದಿಂದ ಹೊರಟು ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದನು.

"ಸರಿಸರಿ! ಹಾಗಾದರೆ ಈಗಲೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ವಜ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಬಿಡು" ಎಂದನು ರಾಜ.

ಮಣಿಭದ್ರನು 'ಬದುಕು ಬಡಬೇವವೇ' ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. ಅವನು ಅರಮನೆಯ ಆವರಣವನ್ನು ದಾಟುವ ಮೊದಲೇ ಮಂತ್ರಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು, "ಎನಯ್ಯಾ ವರ್ತಕಾ, ನೀನು ರಾಜನಿಗೆ ಎಂತಹ ವಜ್ರ ಕೊಡುವೆಯೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆವರಣಪರ ವಜ್ರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನನಗೇ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಕೊಡದೆ

ಹೋದರೆ ನೀನು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಡುವೆನು!" ಎಂದು ಹೆದರಿಸಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನಿಗೆ ಏನೂ ತೋರದಾಯಿತು. ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಬಲಪ್ರಯೋಗದಿಂದ, ರಾಜನು ಅಧಿಕಾರ ಮಡದಿಂದ, ಮಂತ್ರಿ ಬುದ್ಧಿವಂತನಂಬ ಗರ್ವದಿಂದ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಅವರೂಪದ ಒಂದು ವಜ್ರವನ್ನು ತಮ್ಮದಾಗಿಸಲು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ತಾನು ಈ ಮೂವರು ಬಲಿಷ್ಠರಾದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆಂದು ವರ್ತಕನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

"ಆಗಲಿ ಸ್ವಾಮಿ, ಹಾಗೇ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಶುಭ ದಿನ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಮಣಿಭದ್ರನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಅರೇಳು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಮಣಿಭದ್ರನು ಮಂತ್ರಿಗೂ, ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷನಿಗೂ ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಗೂಢಚಾರರು ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ರಾಜನು ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ಕೋಪ ದಿಂದಲೇ ಮಾತಾಡಿಸಿದನು. ಮಣಿಭದ್ರನು ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಧಗಧಗಿಸುವ ಒಂದು ವಜ್ರ ಹೊದಿಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಆನಂದವು ಹೊಳೆಯಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನು ತುಟಿಗಳನ್ನು ಬಿಗಿದು ಹುಬ್ಬುಗಂಟಿಕ್ಕಿ, "ಇದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವರೂಪದ ವಜ್ರವಿರುವ ಉಂಗುರವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಮೌನವಾಗಿ ಹೌದೊಬಂಕಿ ಕಣ್ಣು ಯಾಡಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಅವನಿಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತುದನ್ನು ನೋಡಿ,

ಮಣಿಭದ್ರನು, "ಅಯ್ಯಾ, ನಾನೀಗ ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಉಂಗುರದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ವಜ್ರವು ಹುದುಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು.

ಮಂತ್ರಿ ಆದನ್ನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, "ಅಸಲು ವಜ್ರವನ್ನು ಉಂಗುರದಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಸಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವಿ. ಈ ವಜ್ರವು ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಯಾವುದೋ ಕೀಳ್ಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಬೇಕು. ಅವರೂಪದ ವಜ್ರವಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮುಖ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಣಿಭದ್ರನು, "ಅಯ್ಯಾ, ನಿಜ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಜ್ರವೇ ಅವರೂಪದ ವಜ್ರ. ಬೇಕಾದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ವಜ್ರ ನಿವುಣರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ" ಎಂದನು.

ಅವನ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ಉಂಗುರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ತನಗೆ ತೋರಿದ ಏನೋ ಬಹು ಮಾನ ಕೊಟ್ಟು ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾಗ ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷನು ಅವನಿಗಾಗಿ ಕಾದುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ರಾಜನಿಗೂ ಮಂತ್ರಿಗೂ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆಯೇ, ಅವನಿಗೂ ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು ಮಣಿಭದ್ರ.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಮಣಿಭದ್ರನಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಆ ಮೂವರು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಿಂದ ಆವಾಯ ತಪ್ಪಿದಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಸಂತೋಷವು ಬಹಳ ಕಾಲ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ, ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಒಂದು ದಿನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೆಲಸುಕೊಂಡರು.

ಮಾತಿನ ಸುಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರ ಹತ್ತಿರದಿರುವ ವಜ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಅವರೂಪದ್ದೆಂಬ ಕೆಲವು

ಹೊರತು. ಮೂವರೂ ಕೂಡಿ ಮಣಿಭದ್ರನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿದರು.

"ಏನೋಯ್, ಮಣಿಭದ್ರಾ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದುದು ಒಂದೇ ಒಂದು ಅವರೂಪದ ವಜ್ರವಲ್ಲವೆ? ನಾವು ಮೂವರಿಗೂ ಅವರೂಪದ ವಜ್ರ ಹೊದಿಸಿರುವ ಮೂರು ಉಂಗುರ ಕೊಟ್ಟಿರುವಿ. ಈ ಮೂರರಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಅವರೂಪದ ವಜ್ರವಿರುವ ಉಂಗುರವು ಯಾವುದು?" ಎಂದು ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಸಮಾಜಿಸಿಕೊಂಡು, "ಪ್ರಭೂ, ಅಧಿಕಾರವೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗಳೂ, ಬಲವರಾತ್ಮಮಗಳೂ ಇರುವ ನಿನ್ನ ಮೂವರೊಂದಿಗೂ ಏನೋದ ವಾಡುವ ಧೈರ್ಯ ನನ್ನಂಥವನಿಗಿದ್ದೀತೇ? ಮೂರೂ ಅವರೂಪದ ವಜ್ರಗಳು ಹೊದುಗೊಂಡ ಉಂಗುರಗಳೇ. ವ್ಯಾವಾರವಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೇ ಅವರೂಪದ

ವಜ್ರ ಅನ್ನುತ್ತಾ ಬಂದೆ, ಆಪ್ತೆ.” ಎಂದನು.
“ಎಷ್ಟಾದರೂ ನೀನು ವರ್ತಕ. ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು
ಹೇಗೆ ನಂಬುವುದು ?” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಆಗ ಮಣಿಭದ್ರನು ಅವರಿಗೆ ನಗರದಲ್ಲಿರುವ
ಒಬ್ಬ ವಜ್ರ ಪರೀಕ್ಷಾ ನಿಪುಣನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ,
ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಉಂಗುರಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ
ಇಡಲು ಹೇಳಿದನು.

ಮರುದಿನ ರಾಜನ ಕುರಿಯಂತೆ ಆ ವಜ್ರ ನಿಪುಣನು
ಬಂದು, ಮೂರು ಉಂಗುರಗಳನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ,
ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವುದು ಅಪರೂಪದ ಒಹು ಬೆಲೆಯ
ವಜ್ರಗಳೆಂದೇ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜ,
ಮಂತ್ರಿ, ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಒಹಳ ಸಂತೃಪ್ತರಾದರು.

ಆ ವಜ್ರ ನಿಪುಣನು ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಟ್ಟಿಗೆ ಮಣಿ
ಭದ್ರನ ಮನೆಗೇ ಹೋದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಮಣಿಭದ್ರನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಲು
ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗುಟುಮೂಟ ಕಟ್ಟುತ್ತ ಸಿದ್ಧ
ನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ನೀನು ಹೇಳಿದ
ಕೆಲಸ ಜಯಪ್ರದವಾಗಿ ಮುಗಿಸಿದೆಯೇ ? ನನಗೆ
ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದ ಅಪರೂಪದ ವಜ್ರ
ಎಲ್ಲಿದೆ ?” ಎಂದು ನಗುತ್ತಾ ಕೇಳಿದನು ವಜ್ರ
ಪರೀಕ್ಷಾ ನಿಪುಣ.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು, “ಇದೂ ಅಪರೂಪದ ವಜ್ರವಿರುವ
ಉಂಗುರವೇ. ವಜ್ರ ವರ್ತಕರೂ ವಜ್ರ ನಿಪುಣರೂ
ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಂಥವರು ಕಾನೆ ? ನಿನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ
ಒಹಳ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

“ಅಂತೂ ಒಹಳ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಅಪರೂಪದ
ವಜ್ರವು ಯಾರ ಕೈಗೂ ಬೀಳದಂತೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡೆ
ಹೌದು ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಗರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ
ಅಗತ್ಯವೇನು ಬಂತು ?” ಎಂದು ವಜ್ರ ನಿಪುಣನು
ಕೇಳಿದನು.

ಮಣಿಭದ್ರನು ಬೇಸರದಿಂದ, “ಮತ್ತೇನು
ಮಾಡಲಿ ? ರಾಜ, ಮಂತ್ರಿ, ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರ ಆಪಾಯ
ದಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೊರಬಿಡೋಣ ! ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನನ್ನ
ಹೆಂಡತಿಗೆ ಈಗತಾನೇ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದೆ. ರಾಜಾಜ್ಞೆ
ಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಿ
ಬೇಕಾದ ಮಂತ್ರಿಯೂ, ಸೈನ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷನೂ ರಾಜ
ನೊಂದಿಗೇ ಸ್ವರ್ಧೆಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ರಾಜ್ಯ
ದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ಅಲ್ಲಕಲ್ಲೋಲ
ವಾಗದೆ ಹೋಗದು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಗತಿ ಏನಾದೀತು !
ಅದಕ್ಕೇ ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮದಿ
ಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಾಗಿಸಲು ಇದು ತಕ್ಕ ರಾಜ್ಯವಲ್ಲ”
ಎಂದನು.

ಬಲವಿಲ್ಲದ ಶಾತ್ವತ

ಈಥ ಕೀಳುತ್ತಾ, ಶ್ರಮ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊಸ ಶಾತ್ವತದಿಂದ ಧೈಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ರಾಜಾ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮತ್ತೆ ಮರದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ಹೇತಾದುವ ಶವವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ, ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವಾನದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ ಕೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗಿನ ಬೇತಾಳವು ಶವದ ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಮಾತಾಡಲು ಹೊಡಗಿ, "ರಾಜಾ, ನೀನು ಪಡುವ ಇಷ್ಟೊಂದು ಶ್ರಮಕ್ಕೆ, ಏನು ಕಾರಣವೆಂಬುದೇ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವನಾದರೂ ಬೇಡದ ಕೆಲಸಮಾಡಿ, ಶಕ್ತಿ ಸಂಪನ್ನನಾದ ಯಾವ ಮುನಿಯಿಂದಲೋ ಏನೋ ಶಾಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಇಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ತೊಳಲುವಿಯೇನು? ನಿಜವಾದ ಮುನಿಗಳು ಶಾತ್ವಾಲಿಕವಾದ ಕೋಪದಿಂದ ಘೃಣೆ ಶುಷ್ಕಿದರೂ ಅವರಿಂದ ವಿಮೋಚನೆ ಹೊಂದುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕೂಡಾ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಅಂತಹ ವಿಮೋಚನೆ ಪಂದಕೊಳ್ಳುವುದು ಶಾಪಗ್ರಸ್ತನ ಬುದ್ಧಿಬಲದ ಮೇಲೆಯೂ, ಅನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಆಧಾರಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ

ಬೈಲ್ಯಾಕಥೆಗಳೇ...

ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತ ರತ್ನದೀಪನಿಂಬ ಯುವಕನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರೆ ನಡೆಯುವ ಶ್ರಮ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು :

ರತ್ನದೀಪನಿಂಬ ಆ ಯುವಕನು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು. ದಕ್ಷಿಣಾ ವರ್ಧದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಮಹಾರಣ್ಯದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ ಆ ಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ರತ್ನದೀಪನಿಗೆ ಒಂದು ಅರೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ತಾನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುಗಳ ಹತ್ತಿರ ಎಷ್ಟೋ ಕಷ್ಟ ಪಟ್ಟು ಗುರುಸೇವೆಮಾಡಿ ಕಲಿತುಕೊಂಡ ಶಾಸ್ತ್ರ ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಾಗದ ಕಾರ್ಯಗಳು ತಪಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಹಗುರಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿ ಬಿಡಬಹುದಷ್ಟೆ?

ಆದುದರಿಂದ ಈ ಮುನಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನ ಶ್ರದ್ಧೆ ಮಾಡಿ ಶುಕ್ರಾಬ್ದಿ ಮಾಡುತ್ತ, ಅತನ ಪೂಜಕ ತಪಾಶಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಗಳಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಕೂಡಾ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ಮುನಿಗೆ ಶಿಷ್ಯರೆಂದು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಬೆಳ್ಳದೊಂದು ಕುಟೀರವಷ್ಟೇ ಇದೆ. ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹರಿಯುವ ಬೆಟ್ಟದ ತೊರೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಾನೆ ಆ ಮುನಿ.

ಈಗಲೂ ಮುನಿ ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಒರುವವರೆಗೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ರತ್ನದೀಪನು. ಮುನಿ ತನ್ನ ಕುಟೀರದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ತಾನು ಯಾರು- ಏನೆಂಬುವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನೂ ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಮುನಿ ಯಾವ ಮಾತೂ ಹೇಳದೆ, ಅದರಪೂರ್ವಕವಾದ ಕಿರುವಗೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಆ ದಿನದಿಂದ ರತ್ನದೀಪನು ಮುನಿಗೆ ಸೇವೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ಅರು ಶಿಂಗಳ ಕಾಲ ಕಳೆವನು. ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮುನಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕುಟೀರದ ಮುಂದಿದ್ದ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಪದ್ಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವನು. ರತ್ನದೀಪನು ಎರಡು ಮೂರು ಬಾರಿ ತಪೋನಿಷ್ಠೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಮಂತ್ರವನ್ನು ತನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದನು. ಮುನಿ ಕಿರುನಗೆ ಮಾತ್ರ ನಕ್ಕು “ಯಾವ ಮತೂ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಡುವನು.

ಕ್ರಮವಾಗಿ ರತ್ನದೀಪನಲ್ಲಿ ಸಹನೆ ಮೂರಿತು; ಭಕ್ತಿ ನೆರೆಯಿತು. ಮುನಿಯ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷಭಾವ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ವಿನೋ ಬೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿ, ರಾಜಾಧಿಕರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರಲು

ಈ ಮಹಾರಾಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಮುನಿ ವೇಷದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಅನುಮಾನವು ರತ್ನದೀಪನಿಗಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮುನಿ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುವಾಗ, ರತ್ನದೀಪನು ಅವನ ಭಜನವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತು, "ನಾನು ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ದಿನವೂ ನನ್ನೊಡನೆ ಶುಭ ಬಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇದುವರೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ತಪಶಕ್ತಿಗೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ಯಾವ ಮಹತ್ವವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ನಿಜವಾಗಿ ಪಶ್ಚಿಮಗಳೇನು? ಅಥವಾ ನಟನೆಯ ಪಶ್ಚಿಮವೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮುನಿಗೆ ಧ್ಯಾನ ಭಂಗವಾಗಿ, ರತ್ನದೀಪನನ್ನು ಕೋಪದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡಿ, "ಎಲೋ ಅಹಂಕಾರದವನೇ! ನನ್ನ ತಪಶಕ್ತಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ದೆಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ನೋಡುವಿ! ಕೇವಲ ಸ್ವಾರ್ಥ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನೀನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರುವಿ. ಅದು ಮಾನವ ಸಹಜ ಗುಣ. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಳಲಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನೀನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕೋರಿಸಿದ ದುಡುಂದುಡುಕು ಪ್ರವರ್ತನ ರಾಕ್ಷಸ ಸಹಜ ಗುಣ! ಅದುದರಿಂದ ನೀನು ರಾಕ್ಷಸನೇ ಆಗಿರುವೆ. ಆದರೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಅಂತಃಶಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ನಿಗದಿತರಾದದ್ದು. ಆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿನಾದರೂ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಶಾಶ್ವತ ವಿಮೋಚನೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಾನವ ರೂಪವು ಬರುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಸಹನೋದಿತನಾದ ಪ್ರವರ್ತನಗೆ ಇದುವೇ ತಕ್ಕ ಫಲ, ಹೋಗು!" ಎಂದನು.

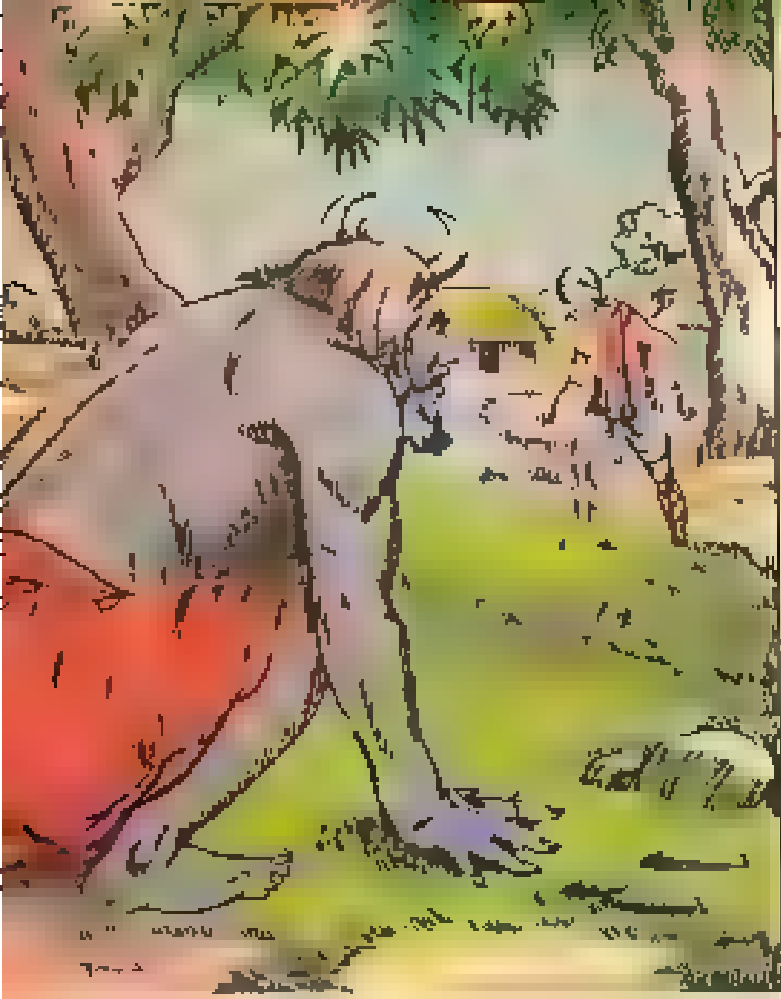
ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ರತ್ನದೀಪನು ಭಯಂಕರ ಶರೀರದ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟು, ಆ ಮಹಾರಾಣ್ಯ ದೊಳಗಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಒಂದು ದಿನ ವಿರಸೇನನೆಂಬ ಮಹಾವೀರ ನೊಬ್ಬನು ದಶ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಆರಣ್ಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ರತ್ನದೀಪ ರಾಕ್ಷಸನು ಮರದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಅವನ ಮುಂದೆ ಹಾರಿ, "ಅಹಾ! ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿದನು! ಎಂಥ ವೃಷ್ಟಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯ! ವಿನು ನನ್ನ ಅದ್ವೈತ!" ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ ವಿರಸೇನನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರದೆ, "ನೀನು ಎಂಥ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಆಗಿರು, ನಾನೇನೂ ಹೆದರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ಬಿಸುಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಬದುಕು ಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ತೆಗೆದುಕೋ" ಎನ್ನುತ್ತ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ನಗಾಡಿ, "ನೀನು ನನ್ನ ಹಾಲಿನ ಉಗುರಿನಷ್ಟು ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಮಹಾಧೈರ್ಯಶಾಲಿ! ಅದನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಕಣ್ಣು

ಮುಖ್ಯ ಬಿಡಿಸುವುದರೂಳಿಗೆ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರ ಹಾಗೆ
ಓಡುವಿಯಾದರೆ, ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ”
ಎಂದನು.

“ಓಹೋ ! ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಬಿಡುವೆವೆಂದರೂ
ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿನ್ನಂಥವ
ನನ್ನು ಬದುಕಲು ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ.”
ಎಂದು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಸಿ ಹುಂಕರಿಸಿದನು
ವೀರಸೇನ.

ಆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಕ್ಷಸನು ಜರನೆ ಇಳಿದು
ಸವ್ಯಗತ ವನಿಯಿಂದ, “ನನ್ನ ಪೆದರಕೆಯ ಮಾತಿಗೆ
ನೀನು ಹೆದರುವೆ ಅಂದುಕೊಂಡೆನು. ನನ್ನ ನಿಜ
ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನದು ಬರೀ ರಾಕ್ಷಸಾ
ಕಾರವೇ ಹೊರತು ನನಗೆ ರಾಕ್ಷಸರಿಗಿರುವ ಯಾವ
ವಿಧವಾದ ಬಲವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಹೇಡಿ
ಗಳು ಕಿಕ್ಕಿದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ನನ್ನ ಬದುಕು ಸಾಗು
ತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ಕಾಡುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು.

ವೀರಸೇನನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ, “ಇಷ್ಟ ಮೊದ್ದ
ಭಯಂಕರ ರೂಪವಿರುವ ನಿನಗೆ ಬಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ
ವನಿಯು ? ಹಾಗೇಕೆ ?” ಎಂದನು.

“ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಮಾನವನೇ. ಒಬ್ಬ
ಮುನಿಯ ಶಾಪದಿಂದಾಗಿ ಈ ರಾಕ್ಷಸರೂವ ಒಂದಿತು.
ನನ್ನಿಂದ ಮಾನವರಾಗಿಯೂ ಹಾನಿಯಾಗದಿರಲಿಕ್ಕಾಗಿ
ಮುನಿಗಳು ನನಗೆ ರಾಕ್ಷಸ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ
ದ್ದಾರೆ. ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ ಯಾರಾದರೂ ಅಂಜು
ಕುಳಿಗಳಿದ್ದರೆ ಹೇಳು” ಎಂದನು ರಾಕ್ಷಸ.

“ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹೇಡಿಗಳ ಬರಬಂದಿತೇನು ?
ಇಂಥಾ ರಾಕ್ಷಸನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲಿಯೂ
ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ !” ಎಂದನು ವೀರಸೇನ.

“ಅಷ್ಟೇ ಮತ್ತೆ. ನಾನು ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರ
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಭೈರ್ಯದಿಂದ ನನಗೆ
ಇದಿರು ತಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ಮುನಿಯ ಶಾಪದ ಸಂಗತಿ
ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತೋ ಏನೋ?” ಎಂದನು
ರಾಕ್ಷಸ ದೀನನಾಗಿ.

“ಅದೇನಿಲ್ಲ. ಭೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಮಾತ್ರವೇ
ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಡಿ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ನಿನಗೆ ಹೇಡಿಗಳ
ಅಗತ್ಯವಿರುವುದಾದರೆ ಮನುಷ್ಯರಿರುವ ಊರುಗಳಿಗೆ
ಹೋಗಿಬೇಕು” ಎಂದು ವೀರಸೇನನು ಹೇಳಿದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ವೀರಸೇನನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ, ಅರಣ್ಯ
ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ
ಇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸೋಮಯ್ಯನೆಂಬ ಮನುಷ್ಯನು
ಅಹಸ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಅದರ ಸೋಮಯ್ಯ
ಒಂದುವಾರದ ಭಯಂಕರ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ
ಸ್ವಲ್ಪಮೆ ಹೆದರಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ನಿಂತಿರುವ
ಸೋಮಯ್ಯನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ರಾಕ್ಷಸನು,
“ಏನೋ ಮನುಷ್ಯಾ, ನಾನೆಂದರೆ ನಿನಗೆ ಭಯ
ವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನಗೆ ಸಾವಿನ ಮೇಲೆ ಭಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲ ಸತ್ತುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನೀನು ನೋವು ತಿಳಿಯದಂತೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಕೊಂದರೆ ಸಂತೋಷವೇ” ಎಂದನು ಸೋಮಯ್ಯ ಬೇಸರದಿಂದ.

“ಸಾವು ಅಂದರೆ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಭಯವಿದೆಯೋ ಅವರನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸು” ಎಂದನು ರಾಕ್ಷಸ.

“ಓ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕುತಾಲಯ್ಯನಿಗೆ ಸಾವು ಎಂದರೆ ಮಹಾಭಯ !” ಎಂದನು ಸೋಮಯ್ಯ.

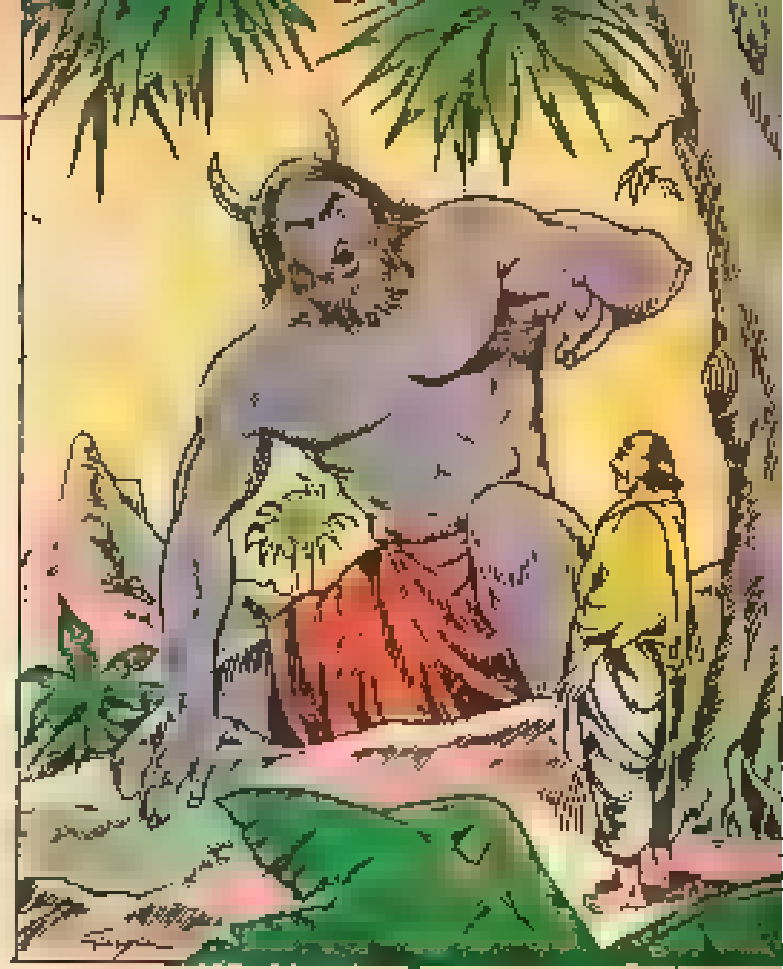
ಕೂಡಲೇ ರಾಕ್ಷಸನು ಕುತಾಲಯ್ಯನ ಮುಂದೆ ಎರಗಿದನು. ಆದರೆ ಕುತಾಲಯ್ಯ ಕೂಡಾ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹೆದರಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

“ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಆಕೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಮದ್ದು ಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದಾದರೂ ಉಪಯೋಗವಾಗಿಲ್ಲ. ಶರೀರ ಬಾಧೆ ದಿಸದಿಂದ ದಿಸಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದೇ ಬಾಯಿಗೆ ನುಂಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ನನ್ನ ರೋಗದ ಬಾಧೆ ತೀರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಕುತಾಲಯ್ಯ.

ರಾಕ್ಷಸನು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, “ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ಇರುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನಗೆ ವೈದ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವ ರಂಗಾಚಾರಿಗೆ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಆಶೆ ಇದೆಯೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬುಗೆ. ನನ್ನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಣಕೆತ್ತುಕೊಳ್ಳಲು, ಅವನು ನನ್ನ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಅನುಮಾನ” ಎಂದನು ಕುತಾಲಯ್ಯ.

ರಾಕ್ಷಸನು ರಂಗಾಚಾರಿಯ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತನು. ಅವನು ಕೂಡಾ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿ

ಎನೂ ಹೆದರದೆ, “ನೋಡಪ್ಪಾ ರಾಕ್ಷಸಾ, ನನಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಾಣಿ. ಅವಳಿಗಾಗಿಯೇ ನಾನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸುವುದು. ನಿನ್ನೆ ಅವಳು ಎಲ್ಲಾ ಹಣವನ್ನೂ ಕದ್ದುಕೊಂಡು ಅವಳ ಶೌರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಒದುಕು ಏಕೆ? ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ನುಂಗಿ ನಿನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡು” ಎಂದನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ನಿರಸಭಾವದಿಂದ, “ನನಗೆ ಅಂಥಾ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವಪ್ಪಾ. ಅಂಜುಕುಳಿಗಳಾರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವರನ್ನು ನುಂಗಿ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅಥವಾ ನ್ನಿಂದ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಾದರೂ ನನಗೆ, ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಹೆದರಿದ್ದೇವೆ ಖಾಜೆ ಮಾಡಿದರೆ, ನನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದ ದೈವಕ್ಕೆ ಪೂಜೆ ಸಂದ ವುಣ್ಣದಿಂದ ನನ್ನ ಈ ರಾಕ್ಷಸ ಜನ್ಮ ಹೋಗಬೇಕು ಆದರೆ ನನಗೆ ಒಬ್ಬ ಅಂಜುಕುಳಿ ಕೂಡಾ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮಹಾ ಜೆಪುಣ ಜೆಡ್ಡಯ್ಯ ತುಂಬಾ ಅಜ್ಜುಕುಳ ಎಂದು ಹೆಳುತ್ತಾರೆ. ಅವನಿಗೆ ಜೀವಿತ ವೆಂದರೆ ಬೆಳ್ಳಿಕ್ಕಿಂತ ಸವಿ" ಎಂದನು ರಂಗಾಚಾರಿ.

ರಾಕ್ಷಸನು ಜೆಡ್ಡಯ್ಯನ ಪಾಂಡೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು, "ಸಿದ್ಧನಾಗು ! ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು. ಜೆಡ್ಡಯ್ಯ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೆದರಿ ಗಡಗಡ ನಡುಗ ತೊಡಗಿದನು.

"ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನೇನೂ ಮಾಡಲಾರೆ. ನನಗಾಗಿ ನೀನೊಂದು ಫ್ಯಾಕಾರ್ಯ ಮಾಡು, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅಚಾನೆ ಮಾಡಿಸು, ನನ್ನ ಹೆಸರು ರತ್ನದೀಪ ರಾಕ್ಷಸ ಎಂದು ರಾಕ್ಷಸ.

"ಅಚಾನೆ ಮಾಡಿಸುವೆಕಾದರೆ ಒಹಳ ಹಣ ಬೇಕು. ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಆ ಕೆಲಸ ಆಗದು." ಎಂದನು ಜೆಡ್ಡಯ್ಯ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರಾಕ್ಷಸ. "ಹಿಡಿದರೆ ಹಿಡಿ, ನುಂಗಿದರೆ ನುಂಗು,

ಹಣ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಖರ್ಚಾಗಬಾರದು, ನೀನು ನುಂಗಿದರೆ ನನ್ನ ಶವ ಸಂಸ್ಕಾರದ ಖರ್ಚು ಸಹಾ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಜೆಪುಣ ಜೆಡ್ಡಯ್ಯ. ಹೇಗೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ವಿಷಯ ಒಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಸಾಹಸ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು ಜೆಡ್ಡಯ್ಯನಿಗೆ.

"ಅಯ್ಯೋ ! ನನಗೆ ಈ ರಾಕ್ಷಸ ರೂಪದಿಂದ ವಿಮೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲ !" ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸನು ಮತ್ತೊಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅವನು ಆ ಊರಿನ ಮೇರೆಯನ್ನು ತಲವುವಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತ ಕುಳಿಯುತ್ತಿರುವ ಸೋಮಯ್ಯ ಮತ್ತು ನೋಡಿದನು. ರಾಕ್ಷಸನು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ "ಈಗ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿರುವಿ ಏಕೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಸೋಮಯ್ಯ "ರಾಕ್ಷಸನು ನನ್ನ ಮನ ಕೊಡಲಿ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತ, "ನನ್ನನ್ನೇನೂ ಮಾಡದಿರು. ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಕಾಲ ಒಡುಕಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಕುಶಾಲಯ್ಯ ನಿನ್ನನ್ನು ದಾತ್ತಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಶಾನು ಹೇಗೂ ಒಹಳ ಕಾಲ ಒದಕಲಾರೆ ನೆಂದು ಕಿಳುಕು ನೆನ್ನಂಥವನಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತಂತೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನ ಪಣ್ಯದಿಂದಲೇ" ಎಂದು ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದನು.

ಏನು ಸಂಗತಿ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಕ್ಷಸನು ಕುಶಾಲಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಕುಶಾಲಯ್ಯ ಹೆದರಿ ನಡು ಗಿದನು. "ಅರೆ ! ನಿನಗೆ ಕೂಡಾ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಆಶೆ ಏನಾದ ಹವಾದೆಯಲ್ಲಾ ?" ಎಂದನು ರಾಕ್ಷಸ.

"ಆ ವೈದ್ಯರಂಗಾಚಾರಿಗೆ ನೀನು ಏನು ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿದೆಯೋ ಏನೋ ? ಇದೇ ಈಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚೆ ಅವಸರವಸರವಾಗಿ ಅವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ನನ ಗೊಂದು ಗುಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆದರಿಂದ ನನ್ನ ರೋಗ ಪೂರಾ ಕೈಯಿಂದಿತ್ತಿ ಬಿಡುಬಿಡ ಹೊರಟು

ಹೋಯಿತು. ದಯಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಬದುಕಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು" ಎಂದನು ಕುಶಾಲಪ್ಪ.

ರಾಕ್ಷಸನು ರಂಗಾಚಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಆಶೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಕುಶಾಲಯ್ಯನಿಗೆ ಮದ್ದು ಕೊಟ್ಟು ಬರುವಾಗ ಅವನ ಹಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಕೌರೂರಿ ಗೆಂದು ಹೊರಟವಳು ಅರ್ಧದಾರಿ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತಂತೆ. ಅವಳು ಓದಿ ರುಗಿ ಬಂದು ಕನ್ನ ತಪ್ಪು ಕ್ಷಮಿಸುವೆಕೆಂದು ಬಿಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಗಂಡನ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಳೆ. ಅದರಿಂದ ರಂಗಾಚಾರಿಗೆ ಜೀವಿತದ ಮೇಲೆ ಅಪಾರ ಆಶೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಈಗ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಹೆದರುವವರು ಸ್ಥಿರರು. ಆದರೆ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಏರ್ಪಟ್ಟ ಪರಿಚಯದ ಕಾರಣ ದಿಂದಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿದು ನುಂಗಿ ಹೊವ ತೀರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಅವನು ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಜಿವಾ ಜಿವೆಯನ್ನು ಮುತಾಡಿಸಲು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟನು. ಅಪ್ಪರೋಳಿಗೆ ಅವನ ಶರೀರವು ಕುಂಟಿತವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮೂರನೇ ರತ್ನದೀವನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟನು. ಅವನ ಶಾವವಿಮೋಚನೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಬುದ್ಧಿಯೂ ತಿಳಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ ಮುನಿಯ" ಶಾಪದಿಂದ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟ ರತ್ನದೀವನು ಯಾವ ಪುಣ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡದೆಯೇ ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸ ರೂಪದಿಂದ ಹೇಗೆ ವಿಮೋಚನೆ ಹೊಂದಿದನು? ಈ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರ ತಿಳಿದು ಕೊಡಾ ಹೇಳಬೇ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ವೇನ ಬಿರಲಿ!" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೊಂದನು : "ರಾಕ್ಷಸನು ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದಲೇನು ಸಂಯಲ್ಲ. ಬೇತಾ ಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ಅಂಜುಕುಳಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟವ ರನ್ನು ಹಿಡಿದು ನುಂಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ದೈವ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದರೂ ತುಂಬಿದ ಮೂರು ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿದ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸರಿಹಾರವೂ ಅದು ಅವನು ಮಾಡಿದ ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯವೇ ಆಯಿತು. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ರತ್ನದೀವನ ರಾಕ್ಷಸ ರೂಪ ಹೋಗಿ ಯಥಾರೂಪ ಬಂದಿತು"

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನ ಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಎಂದಿನಂತೆ ಶವವೊಂದಾಗಿ ಮೂಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ವೇತಾದತೊಡಗಿತು.

ಕಲಾ ಪೋಷಣೆ

ಗೊತ್ತರ ಮುಖಾಂತರ ಕಂಡುಬಂದ. ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಛೇದಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಯಾವುದರೂ ಕವಿತಾ
ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಕವಿತೆಯು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು
ಪ್ರದಿವ್ಯದವರೆಗೂ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದು ಆ ಮುಖಾಂತರ.

ಮುಖಾಂತರ ಈ ಮುಖಾಂತರ ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು
ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು

ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ
ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು

ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ
ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು

ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ
ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು ಕಲಾಕಾರರನ್ನು

ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ ಮುಖಾಂತರ

ಲೋಕರೀತಿ

ಹೀರದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನೆಂಬವನು ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಪೀಡಿಯಾಗಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೂಲಿಗಾರನಂತೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದನು.

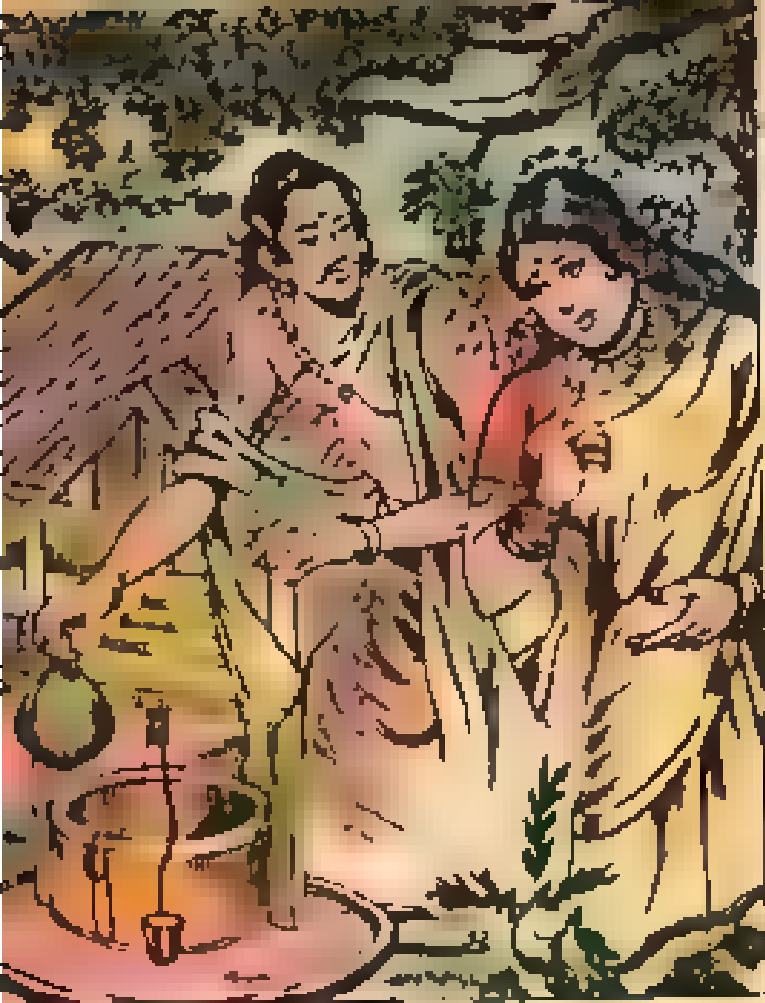
ಅವನ ಸಂಸಾರವೆಂದರೆ ಕುಚೇಲ ಕುಟುಂಬವೇ. ತನ್ನ ಬಡತನದಿಂದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪೋಷಿಸಲಾಗದೆ ಹೇಗೋ ಬೊಟ್ಟು ಬೊಟ್ಟಾಗಿ ನೀರೆರೆಯುತ್ತ, ಪೇಟಾಟದ ಬೇದನವಾಗಿತ್ತು ಅವನದು. ಅದಕ್ಕೆ ಜತೆಯಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಒರಿಯ ಮಕ್ಕಳು ನಾಲ್ವರೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಾದವರಿಂದ, ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದು ಕೈಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ಮದುವೆಯು ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು.

ಧರ್ಮಯ್ಯನು ಮಗಳಂದಿರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ತಲೆನೋವಿನ ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಾದ ವಾರ್ಧಕಮ್ಮ, ಅವನು ಕೆಲಸದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮಗಳಂದಿರ ಮದುವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಸ್ತಾವ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೇ ಚಿಂತೆ. ಧರ್ಮಯ್ಯ ತುಡತಿಯ ಮುಖವನ್ನು ಅಸಹ್ಯ

ಯತೆಯಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುವನು. ಏನು ಹೇಳಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಅವನ ಮಗಂದಿರು ಅಕ್ಕಂದಿರ ಮದುವೆಗೆ ಹಣ ಸೇರಿಸುತ್ತೇವೆಂಬ ಉಮೇದಿನಿಂದ ತಾವು ಕೂಡಾ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಾರ್ಯಕಷ್ಟ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಧರ್ಮಯ್ಯನು ಇನ್ನೂ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆಸುತ್ತಿರುವ ನಾಲ್ವರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿ, ಬೇಡಬೇಡವೆಂದು ತಡೆದನು. ಅವರು ಕೇಳದೆ ತಂದೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಲಿಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟು, ಲ್ಲಾಸವಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳು ಕಷ್ಟಪಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಧರ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ಸಹಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಮನೆಯ ಹಿಂದೆ ಬೇರೆಯ ಒಬ್ಬ ಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇವಿನ ಮರವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಗಂಡ ತಂದೆರಾದ ಗೃಹದೇವತೆಗಳ ಪೂಜೆ ಯೊಂದಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡು ದೇವನು ಹೆಣ್ಣು ದೇವತೆಯೊಂದಿಗೆ, "ನಾವು ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಈ ಗೃಹವನ್ನೂ, ಈ ಮರವನ್ನೂ ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆವೆಂಬೆ? ಆದರೂ ಅಕ್ಕಂದ ಬಡತನದಲ್ಲಿರುವ ಈ ಧರ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ನಾವು ಯಾವ ಸಹಾಯವನ್ನೂ

ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಎಸಾಬರೂ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ದೆಸೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಎನೆನ್ನುವಿ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೆಣ್ಣು ದೇವತೆ ಕುಣುಕುಗೊಂಡು, "ಹೌದೋನು ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವರದು ಸ್ಥಿತಿಪಾತ್ರ ಸವಾರನಾಗಿತ್ತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು ಪ್ರತಿಕ್ರಮವಾಗಿ ಪಾಪ, ಈಗ ಒತ್ತಪಾಪವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಈಗ ಏನು ಸುಖವು ಮಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು

"ವೃತ್ತಿ ಪಣ ತಂದು ಧರ್ಮಾಯುಷ್ಯನ ಕಡೆಗೆ ಬಿಳುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋಣ. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲವೂ ತೀರಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಯಾವ ಚಿಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು ಗುಡು ಬೇವ

ಅದೆ: ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದಳು ಹೆಣ್ಣು ದೇವತೆ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಒಂದು ಹೊದ ಗಂಟನ್ನು ತಂದು,

ಧರ್ಮಾಯುಷ್ಯನ ಮನೆಯ ಒಂದಿರುವ ಬಾವಿಯ ಹತ್ತಿರ ಆ ಹೊದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಮಾಡುವಾಗಿ ಹೋದರು.

ಈಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬಾವಿ ಕೆತ್ತಿಗೆ ಬಂದ ಧರ್ಮಾಯುಷ್ಯ ಆ ಹೊದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ರಾಜಿ ಮತ್ತು ಬಟ್ಟೆವನ ಅವರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೊರಗಿಸಿ ಹೋದುವು. ಈಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಎತ್ತಿತಿತ್ತು ನೋಡಿದನು. ಅನಂತದಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮನೆ ಬಂದಿದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಬಂದರು.

ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಹೊದ ಮೂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಿಂಧೀಕೃತವಾಯಿತು. ಹೊದಲು ಧರ್ಮಾಯುಷ್ಯನ ದೊಡ್ಡ ಮಗ, ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ತರುವಾಯ ಹುಟ್ಟಿದವನು ಪಂದೆಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ಈ ಹೊದಿಂದ ನಾವು ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬಿಡೋಣ. ನಮ್ಮ ಬಾರಿದ್ವೈವು ಪಾರಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಈಳಿದ ಮೂವರು ಮಗಂದಿರೂ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೂಡುವುದು ನೋಡುತ್ತ. "ಅದೇನು ವಿಷಯ ಬಿಡ. ನಮ್ಮನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಎಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತ, ಈ ಧರ್ಮದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ತೆಗೆದು ಮದಲು ಮಗಳ್ಳು ಒಳ್ಳೆ ಸ್ವಲ್ಪದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೂವಿಸುವೆಳು. ಈಳಿದ ಹೊದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಗುರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕಟ್ಟಿ ಓದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅಮ್ಮಾ, ಓದು ಓದಿ ಕಟ್ಟಿದ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆ ಬದುಕು ಒಪುದು" ಎಂದರು.

ಮಗಂದಿರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಧರ್ಮಾಯುಷ್ಯನೇಂದತಿ, "ನುಮ್ಮನಿರೋ, ಹುಟ್ಟು ಮಡುಗರಾ !" ಎಂದು ಅವರ ಮೇಲೆ ರೇಗಿಬಿಟ್ಟು, "ನನಗೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದ ಬಿನ್ನದ ನಗಗಳು

ಬೇಕೆಂದು ಆಶೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾ? ಒಂದೇ ಒಂದು
ಚಿನ್ನದ ಗೊಂಬೆ ನನಗಿದೆಯೇ? ಎಣಾ ಬಂದದ ವಂದಿ,
ದಿಂದ ಅಸಲೆಕ್ಕವೆ ಕೈ ಕೊಂಡಿದ್ದೆ ಈ ಮಗುವಿನ
ಮೊದಲು ಕೆನ್ನ ನೋಡು, ಮೊದಲನೆ ಬೇಕು"
ಎಂದಳು ಪೆಟ್ಟು ಹಿಡಿದ ಹಾಗೆ.

ಛಮಗಯ್ಯ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವಂತೆ
ಕೈಯಿಂದ ತಡೆದು, "ಈ ಹೊಂದಿನ ಮೊದಲು
ಒಳ್ಳೆಯ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸೋಣ. ಅದೇನೆ ಕ್ಕೂ ಗತಿ
ಕೊಡುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದೇ ನಮಗೆ ಉರಿನಲ್ಲಿ
ಹತ್ತಿ, ಮನೆಯ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗೆ ಒರಕ್ಕನೆ
ಅದುವರಿಂದ ನೀವಾರೂ ಈ ಹೊಂದ ಗೊಡವೆಗೆ
ಈಗ ಬಾಯಿ ಹಾಕಬೇಡಿ" ಎಂದಳು.

ಕ್ಯಾ ರೂರರವರು ಇಲ್ಲವಾದ್ದು ಮೊಳು
ಕ್ರಿಸ್ತ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ಛಮಗಯ್ಯನ
ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತೆ ಯಾವ ಆಲೋಚನಾ ವ್ಯಕ್ತಿ
ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಒಂದೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ
ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಮದುವೆಯ ವಿಚಾರಭಾರ.

ಬೇವಿನ ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡು
ಕ್ರಿಸ್ತನ ಗೊಂಬೆಯಾಗಿ, ಒಂದು ಮೈಯಿರು ಒಂದು
ಪಂಚಮೂ, ಗೊಂಬೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಮಗುವ ಮೊದಲ
ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರವಹಿಸುವ ರೀತಿ ಅತ್ಯರ್ಥ
ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಕೆನ್ನಗೂ ಅದೇನೊಂದ
ಧೋದಾದರೆ ಅದನ್ನು ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಗೊಂಬೆಯ ಹೆಣ್ಣು ರಾವತಿಯೊಂದಿಗೆ ನೋಡಿ
ದಿಯು ಇವರ ಆಶೆಗಳ ರೀತಿಯನ್ನು! ಬೇಕದ
ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಯ ಸಂಕಲ್ಪವೇ ಇದ್ದ
ಯಾದ್ದು ಎತ್ತರಿಯಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
ಕೊಡುಗೊಡು ಕೊಡಿಸಿ, ಕೊಡು ಮದುವೆಯಾಗಿ.
ಕೊಡೆ ಹತ್ತಿ ಹೂಡಿಕೊಡು ಮಗುವಿನಿಂದ ಮೊದಲ
ಸ್ವಾಮ್ಯನಿಗೆ ನೋಡು ನೋಡು ಮದುವೆಯಾಗಲಿ
ಬಿಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ! ಇದೇ ಲೋಕದ ರೀತಿ
ಎಂದಾಯಿತು!" ಎಂದಳು.

ಕರಣ್ಣ ಹೆಣ್ಣು ರಾವತಿ ಮೂಡ ಬಾರಿಕೊಂಡು,
"ಹೂಡಿಕೊಡು ಕೊಡು, ಇದ್ದಾಳು ಮಗುವ ಮೊದಲ

ಈ ಹಣವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅದೊಂದೇ ಅವರೆಲ್ಲರ ಉಸಿರಾಗಿರುವ ಹಾಗಿತ್ತು. ಹಣದ ಗಂಟು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಮೂತೇ ಮರೆತು ಹೋಗಿ. ಯಾರ ಸ್ವಾರ್ಥವೋ ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ದುಂಬಾಲಾ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು, ಈಗ ನಾನೊಂದು ತಮಾಷೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ನೋಡು" ಎಂದಳು.

ಇಪ್ಪರೊಳಗೆ ಹಣದ ಮೂಟೆಯ ಹತ್ತಿರ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಕುಟುಂಬವು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮಾತಿ ಸಂತೆಯೇ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಜೋರಿನಿಂದ ವಾದ ವಿವಾದ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಕಡೆಗೆ ಆ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಣ್ಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಕಲ್ಲುಗಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಿ "ಅಯ್ಯೋ!" ಎಂದು ಬಿಡುಗಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಹಾರಿದ್ದರು.

ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ, ಅಳುಗೊರದಿಂದ, "ಅಯ್ಯೋ ಕರ್ಮವೇ! ಎಲ್ಲಾ ಹಣದ ಹಾಗೇ ಕಂಡಿತಲ್ಲಾ! ಎಂಥಾ ಭ್ರಾಂತಿ ಬಿಡೆಯಿತೋ ನಮಗೆ! ಈ ಕಲ್ಲು ತುಂದಿದ ಮೂಟೆನ ಯಾವ ಮಂತ್ರ, ವಾದಿಯೋ ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ಕುಣಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡಿದನೋ ಏನೋ?" ಎಂದಳು.

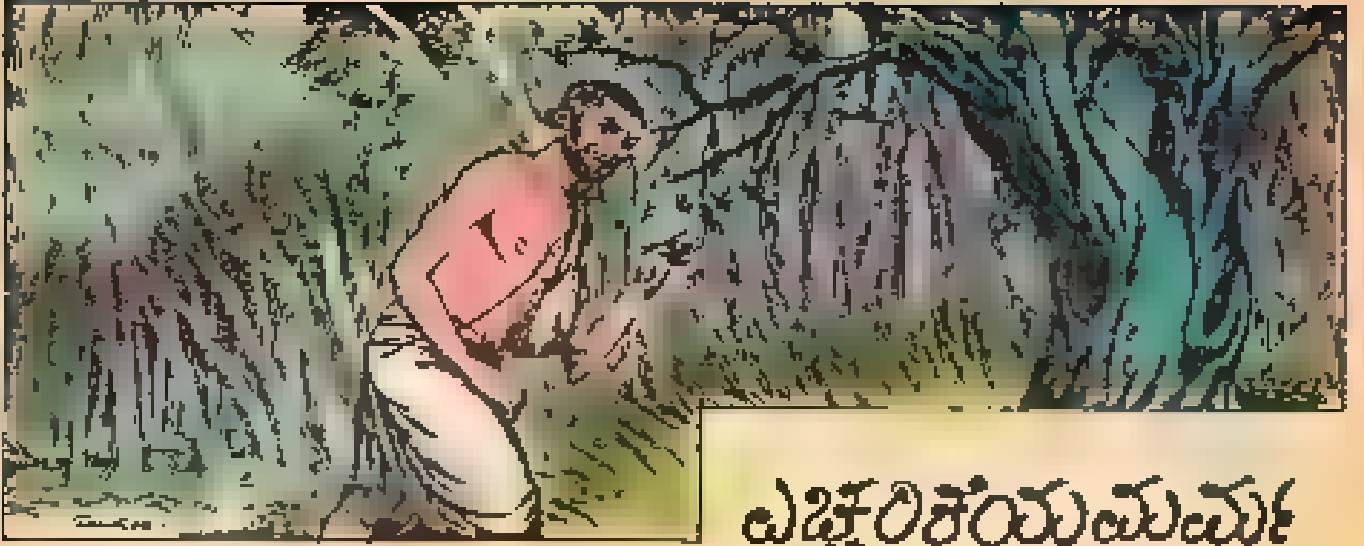
ಎಲ್ಲರೂ ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ತಲೆಯನ್ನು ನೆತಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡರು. ಮೊದಲು ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು, "ನೋಡಿದಿರಾ! ಮೊದಲು ನಾವು ಇದನ್ನು ಹಗಾಂ ಅಂದುಕೊಂಡು ಭ್ರಮೆಗೆ ಬಿದ್ದು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಆಶೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ತೆಕರಾರು ಮಾಡಿ ಭಿಸಿದೆವು. ಕಣ್ಣೆದಿನಷ್ಟೇ ಮರುದಿಗೆ ಬೆಳೆದುನಿಂತ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರವ್ವೆ? ಒಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ಅವರ ನೆನಪೇ ಬರಲಿಲ್ಲ." ಎಂದಳು ವಿಚಾರದಿಂದ.

ಧರ್ಮಯ್ಯ ತಗ್ಗಿಸಿದ ತಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಲಾಗದೆ, "ಹೌದು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆ ಮೂತೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆನು" ಎಂದನು.

ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಮಗಂದಿರು ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಅಮ್ಮಾ, ಚಿಂತಿಸಿ. ಹೇಗಾದರೂ ಕಷ್ಟವಿಟ್ಟು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಹಣವೇರಿಸಿ ಅಕ್ಕಂದಿರ ಮದುವೆ ನಾವು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈಗ ನಡೆದುಬಿಡೋ ಮರೆತುಬಿಡೋಣ" ಎಂದರು.

ಬೇಸಿನ ಮದದ ಮೇಲೆದ್ದು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಗೃಹದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಧರ್ಮಯ್ಯನ ಕುಟುಂಬವು ವಿವಾದಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಒಂದಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷವಿಟ್ಟು, ಅವರ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರ ಅನುಗ್ರಹ ತೋರಿಸಿದುವು.

ವಿಚ್ಛಾರಿಶಯಮುಖ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಾಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೇನಕನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಸಾಧು ವಾರಣಾಸಿಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಬೋಧಿಸತ್ತನ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಾಧುವಿನ ಜನ್ಮವೂ ಒಂದು. ಅಂತಲೇ ಆ ಸಾಧುವಿನ ಮುಖ ಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದಿವ್ಯ ತೇಜಸ್ಸು ಮನೆಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅವನ ಜ್ಞಾನಗಳ ತೇಜಸ್ಸೇ ಹಾಗೆ ನೆರೆಸಿತ್ತು.

ಅದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಾಟನೆಯಿಂದಲೇ ಜೀವಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದೂರದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ಅರಣ್ಯದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ “ಎಲೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ! ಈ ದಿನ ನೀನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನಿಗೆ ಮರಣವು ಬರುತ್ತದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ತಲೆಬದೆಯಾದರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮರಣ ತಪ್ಪದು!” ಎಂಬ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿತು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೆದರಿ ನಡುಗಿದನು. ಬೇಗನೇ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ

ಬೇಕೆಂದಿದ್ದವನಿಗೆ ಕಾಲ ಎಳೆದ ಹೋಯಿತು. ತಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಸಾಯುತ್ತಾಳಂತೆ! ಹಾಗೆಂದು ತಾನು ಕಾಡಿನಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಈಗಿನ ಮರಣ! ಇಂತಹ ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋರದೆ ಅವನ ಒದ್ದಿ ಮಂಚಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಪೊತ್ತು ಕೆಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಮರದ ಹಾಗೆ ನಿಂತನು.

ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ನಡೆಯುತ್ತ ಅರಣ್ಯವನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗುತ್ತ, ಒಂದು ನಗರವನ್ನು ತಲುಪಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವಾಗ, ಬೋಧಿಸತ್ತನಾದ ಸೇನಕನು ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಭವಗರ್ವೋಧೆ ಮಾಡುವ ದೃಶ್ಯ ಕಾಣಿಸಿತು.

ಸೇನಕನು ಉನ್ನತಾಸನದ ಮೇಲೆ ಆಸೀನನಾಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸುತ್ತಲೂ ಗುಂಪುಗೂಡಿದ ಜನರು ಬಹಳ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರಿಗೂ ಬೇರೆ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಗಮನ ಹರಿಯದಂತೆ ಸೇನಕನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಃಸತ್ಯವಿದ್ದಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಜನರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಪ್ರಾಣಭಯದಲ್ಲಿ

ಕೆಲವು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಂದಾಗ, ಅವರು
ಹೇಳುವುದೇನುಬಂದೋಂದೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.
ಅದರೂ ಅವನು ಏನೋ ಒಂದು ಆಸೆಯಿಂದ
ಬೋಧಿಸುತ್ತ ನೆ ಮುಖಮಂಡಲದ ತೇಜಸ್ಸನ್ನು
ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ ನಿಂತೇ ಇದ್ದನು. ಈತ
ನಿಂದಲೇ ತನ್ನ ವ್ಯಾಜ ಉಳಿಯಬಹುದೆಂದು ಅತ್ಯ
ವಿಶ್ವಾಸ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಸರಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತ ಸೇನನು ಹೇಳು
ವಂತನಾದನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿದನು. ಜನರು
ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು
ಮಾಡಿವರು, ಅಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ ಜನರು ಎದ್ದು
ಹೋದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು
ಮಾತು ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನು ನಿಂತಿದ್ದನು.

ಉನ್ನತಾಸನದ ಮೇಲೆದ್ದು ಅಪ್ಪು ಹೊತ್ತಿ
ನಿಂದಲೂ ನಿಂತಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ
ಲೋಧ್ಯಾಳು ಜನರನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆತಂದು
ಕೈಸನ್ನೆಯಿಂದ ಕರೆದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅತುರದಿಂದ ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ
ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಿಸ್ಕರಿಸಿ ಸುಖವಾಗಿ ನಿಂತನು.

ಬೋಧಿಸುತ್ತನು ಬಾಗಿಲ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ನೆನೆಸಿ
ಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ. "ನಿನ್ನನ್ನು
ನಿನ್ನ ದೇವತೆ, ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ,
ನಿನ್ನ ದೇವತೆಗೆ ಹೇಳಿ, ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ,
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು, ಕಾಡಿ
ಕೊಡು ಕೊಡು ಕೊಡು ಕೊಡು ಕೊಡು ಕೊಡು
ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳಿ, "ಈಗ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ
ಲಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರಲಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲ, "ಎಂದು
ಹೇಳಿ ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದನು.

"ಆ ಅಕರೀರವಾಣಿ ನಿನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳುವುದಕ್ಕೆ
ಮೊದಲೆ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮೊದಲೇ ಇತ್ತು?" ಎಂದು
ಬೋಧಿಸುತ್ತನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಆಗ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಾದುದರಿಂದ
ನಾನೊಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ನಾನು

ತಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಚೀಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನು ತಿಂದನು." ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

"ಅದು ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಈ ಚೀಲವೇ? ಕಾಣುವುದು, ಇದೆ. ನೀರಿನ ಪಾತ್ರ, ಪೂತ್ರ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇಲ್ಲ. ಆಹಾರ ತಿಂದಮೇಲೆ ನೀರು ಕುಡಿದು ಅವನು ಲಗತ್ತಾಡುವುದು ಸಹಜವಷ್ಟೆ? ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ವನು ಮಾಡಿದ?" ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ತೊರೆ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು, ಅದರ ನೀರು ಒಳ್ಳೆಯದಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಅದಕ್ಕೇ ನೀರಿನ ಪಾತ್ರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೀರು ಕುಡಿದನು." ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

"ನೀನು ತಿಂದ ಮೇಲೆ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೇ ನಾದವೂ ಆಹಾರ ಉಳಿದಿದೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

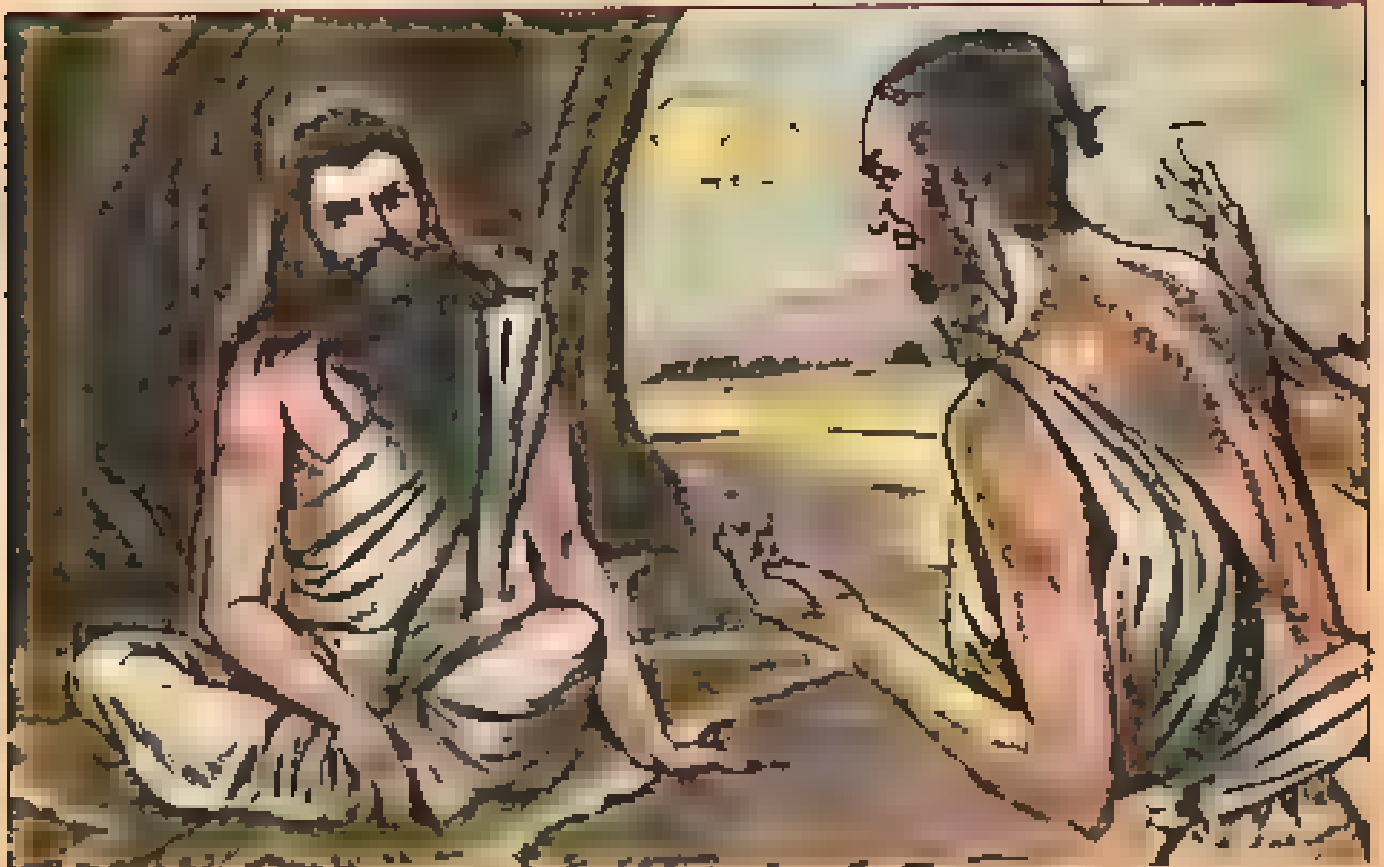
"ಹೌದು, ಚೀಲದಲ್ಲಿರುವ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ವಸ್ತು ತಿಂದನು ಉಳಿದು ಚೀಲದಲ್ಲೇ ಇದೆ."

ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಡೆದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ. "ನೀನು ನೀರು ಕುಡಿಯಲು ತೊರೆಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲು ಆಹಾರದಿದ್ದ ಚೀಲವನ್ನು ಎತ್ತಿ? ಆ ಚೀಲದ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಹ್ಲಾರಿಂದ ಕಟ್ಟಿರುವೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಚೀಲವನ್ನು ತಿಂದಲ್ಲ ದಿಟ್ಟಿವೆ. ಅದರ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ನೀರು ಕುಡಿದು ಒಂದ ಮೇಲೆ ಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ಚೀಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು" ಎಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

"ಚೀಲದ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಚೀಲದೊಳಗೆ ಸುಯೂಗಿ ಮೊಡಿದೆಯೋ?" ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಅಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದನೆಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು, ಅಲೋಚಿಸಿ "ಇಲ್ಲ ಹೌದು, ಹಾಗೇನೂ ಮೊಡಲಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಅಗೆ ಏನು ಸಮಯಕೊಂಡದ್ದನ್ನು

ಉಳಿಸುತ್ತ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮೌನವಾಗಿದ್ದು, ಅಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನು ಮರ ದಡೆಯಿಂದ ತೊರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ನಿನಗೂ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಬರಲಿರುವ ಅಪತ್ತನ್ನು ಕುರಿತು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದು ಸ್ವಾಮಿ. ನೀರು ಕುದಿದು ತೊರೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದಿರುತ್ತಾನೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಆ ನಿಜತೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದೆನು. ಯಾರೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ.

"ಅಂದರೆ ನೀನು ಮರದ ಬಳಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ನೀರು ಕುದಿದು ಬರುವವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಎನೋ ನಡೆದಿರ ಬೇಕು. ಬಹುಶಃ ಯಾವುದೋ ಹಾವು ಚೀಲ ದೊಳಗಿನ ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅವರೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿರಬೇಕು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿದ ಯಕ್ಷಗೋ, ವೃಕ್ಷ ದೇವತೆಯೋ ನಿನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಈ ದಿನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ, ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಚೀಲದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟ ಅದರೊಳಗೆ ಕೈ ಹಾಕುವಿ. ಆಗ ಹಾವು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಡಿದು ನಿನ್ನ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗು ತ್ತದೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಈ ದಿನವೇ ನೀನು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿ

ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಬೇರೆಯಲ್ಲಿ ವಿನಿರುದ್ಧವೆಂದು ನೋಡಲು ಕೈ ತೂರಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಅಮೇಲೆ ಅವಳು ಹಾವಿನ ಕಡಿತದಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

ಅವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಚೀಲವನ್ನು ತನ್ನ ಅಸದ ಹತ್ತಿರ ಇರಲು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಜನರ ಗುಂಪಿ ನಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಹಾವಾಡಿಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನು ಸೈಗಿಯಿಂದ ಕರೆದನು.

ಅವನು ಒಂದು ಆ ಚೀಲದ ಬಾಯಿ ಬಿಚ್ಚಿದನು. ಒಳಗಿನಿಂದ ಭುಸುಗುಡುತ್ತ, ಒಂದು ಸಾಗದಹಾವು ಹೊರಗೆ ಬಂತು.

ಕೂಡಲೇ ಹಾವಾಡಿಗನು ತನ್ನ ಕುಪಾಯದಿಂದ ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ದೂರ ಕೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದನು.

ಅನಂತರ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ "ಇನ್ನು ನೀನು ಯಾವ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸಂತೋಷ ವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದನು.

ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಭಯವು ನಿವಾರಣೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಬೋಧಿಸುತ್ತನಿಗೆ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ, ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತಲೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗಿಳಿದನು.

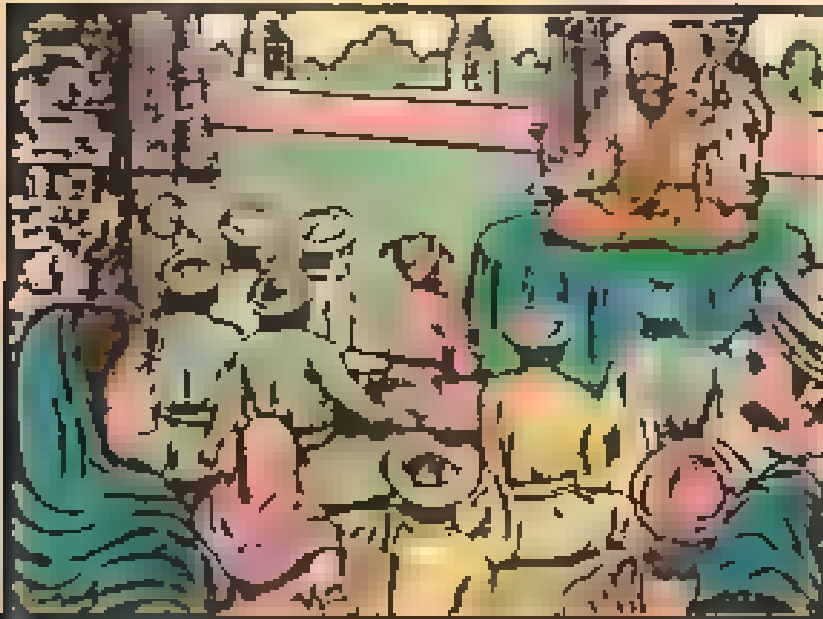
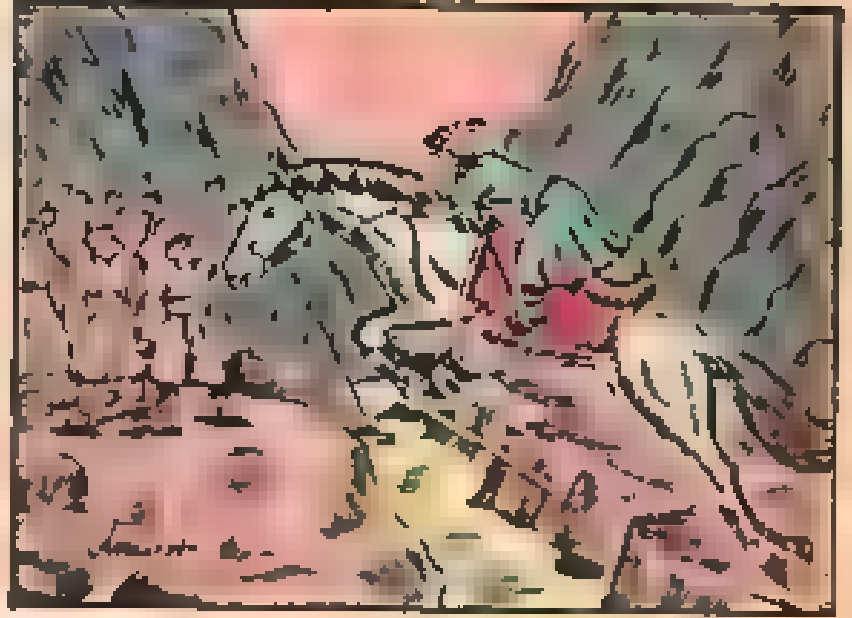

ಭತ್ರಿಪತಿ ಶಿವಾಜಿ-೧

ಮೊಗಲ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಗಡೆಗಡೆ ನಡುಗಿಸಿದ ವೀರಶಿವಾಜಿ ೧೬೨೭ ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಶಿವಾಜಿಯ ತಂದೆ ಪಾಟೀಲ. ಈ ಪಾಟೀಲ ಕುಟುಂಬ ಅಸ್ತವಸ್ತು ಜೀವಿರುದಾರಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಶಿವಾಜಿಯ ಪಾಪ್ಯವು ತಾಯಿ ಜಿಜ್ಞೀಷಾಪಾಲಯಿಯ ಕುಟುಂಬ ಮಿತ್ರನಾದ ದಾದಾಜಿ ಸರಸ್ವತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂನಾ ದಲ್ಲೇ ತಳೆಯಿತು.

ಬಾಲಕನಾಗಿಯಾಗಲೇ ಶಿವಾಜಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಧೈರ್ಯ, ಬಾಹುಬಲವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಡ್ಡಗಿಣು ಪ್ರಾಂತದ ಮಾವಳಗಡೆ ಅಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದನು. ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವರು ಶಿವಾಜಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ವಾಯುಕನೆಯ ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡು.

ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಯಾದರೂ ಶಿವಾಜಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಗರ್ವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತವಿಭಿನ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ಆ ಕಾಲದ ಪ್ರತಿ ಗೆಲ್ಲದ ಐಕ್ಯವನ್ನು, ಮತಾಭಿಮಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ ಪ್ರಮುಖ ಸಾಧನವಾದ ರಾಮದಾಸರ ಮೇಲೆ ಶಿವಾಜಿಗೆ ಎಣೆಯಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಗೌರವಾಳಿ ಮನಗಳಿದ್ದುವು.

ಬಲ್ಲಾಸಿಗದಲ್ಲೇ ತಿವಾಜಿ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಸೈನ್ಯ ಎಣ್ಣೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಸೈನಿಕರು ತಿವಾಜಿಯ ಮೇಲೆ ಅಳುತುವಾದ ಚಿಕ್ಕವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು. ಅವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಿವಾಜಿ ಬೆಸವುಗಳಿಂದ ಸಂಪದ್ವಿವರ್ಧಿಸುವ ಕೋಟಿಗಳನ್ನು, ಮುಗ್ಧಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು ಬೆಸವುಗಳ ಸುಲಭವನ್ನು ತಿವಾಜಿಯನ್ನು ಅರಗಿಸಲು ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಅರ್ಧಜಲಾಭಾಸವನ್ನು ಈಗ ಮಾಡಿದನು.

ಅರ್ಧಜಲಾಭಾಸದ ಮೊದಲ ಸೈನ್ಯ ಬೆಸವನ್ನು ತಿವಾಜಿಯ ಸೈನ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಅದೇ ಅರ್ಧಜಲಾಭಾಸ ತಿವಾಜಿಯನ್ನು ಬೆಸವು ಬಾಂಕು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಬೆಸವನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಗೆಲ್ಲುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣನು ಮಾಡಿದನು.

ತಿವಾಜಿಯನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಬಾಂಕುವಂಶ ಸೇರಿ, ಅವರ ಕುಕ್ಕಿಗೆ ಬಾಂಕುವು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಅರ್ಧಜಲಾಭಾಸ. ಅವರ ಈ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಅವರ ಮೊದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ತಿವಾಜಿ, ತನ್ನ ಎಣ್ಣೆಯ ಬೆಸವುಗಳಲ್ಲಿ ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪರಿಣಾಮಗುಣವೆಂತಹ ಕೆಲಸಗಾರರ ಕೆಲಸದ ಯುಧದಿಂದ ಅರ್ಧಜಲಾಭಾಸವನ್ನು ಇಂದು ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು.

1. The first step is to identify the problem. This involves understanding the situation and the goals that need to be achieved.

ಹಿರಾಜಿ ಹೆನ್ನೆ ಇವ್ವತ್ತು ಮಂದಿ ಅನುಚರ
ರೊಂದಿಗೆ ಹೆಜ್ಜಾತ್ತಾಗಿ ಹಿರರದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ
ಮಾಡಿದನು. ಇವ್ವು ಗತ್ತಿಯನ್ನು ಕುಂದುಕೊಂಡು
ಹಿರಾಜಿ ಪರಮಪ್ರಾಣವನ ಕೊಲ್ಲಬೇಯೊಳಗೆ
ಮಗ್ಗಿ ದನು. ಅವನನ್ನು ಮೊಡವುಪ್ಪರೇ ಮೊಗಲ್
ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ ಕಿತ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಪಾರಿ
ಹಿರಿದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಕೈಯ
ಮೂರು ಬೆರಳುಗಳು ಹಿರಾಜಿಯ ಕಿತ್ತಿಯ
ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ತುಲನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುವು.

[illegible]

ತಂದೆ ಮಗಂದಿರು ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿ ಸೆಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಎರಡು ಮಗುಗಳು ಬಂದಾಗ ಅವರೊಳಗೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಅಕ್ಕಿನ್ನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಎರಡು ಮಗುಗಳು ಬಂದು ಅದನ್ನು ತಾವು ಗುರುತು ಸ್ವಂತದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದು ಬಂದಾಗ ಅವರ ಮನೆಯವರನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು, ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅವರು ಅಕ್ಕಿ ಈ ಬೇಲಿನ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಎಂದು.

ಒಂದು ದಿನ ಶಿವಾಜಿ, ಶಂಭೂಜಿಯರು ಅಹಾರದ ಬೇಲಿನವರಗೆ ಸೇರಿ, ವೈದಿಕನೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರ ಬಿಟ್ಟರು. ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಕಾವಲಿನವರು ಆ ಬೇಲಿ ಗಳ ಮೂಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಡಲು ಅಭ್ಯಂತರ ಹೊರಲಿಲ್ಲ. ಶಿವಾಜಿಗಳೊಬ್ಬರು ಈ ಸಂಗತಿ ಬಹಳ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ತಿಳಿಯಿತು.

ಸನ್ಮಾನಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನು. ತಂದೆ ಮಗಂದಿರು ಅಗ್ರಾಹಾರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟರು. ನೂರದ ಮೇಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಎರಡು ಮಗುಗಳು ಬಂದು ಸೆಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಾಜಿಯು ಶಂಭೂಜಿಯು ಪೂಜಾ ದಲ್ಲಿರುವ ತಮ್ಮ ಪರಿವಾರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಶಿವಾಜಿಯನ್ನು ಕಂಡಾಗ, ಅವರು ಅವರೊಳಗೆ ತನ್ನಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಅಕ್ಕಿ 'ದಾಣ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು.

ప్రత్యక్ష సలహా!

శ్రీశైలం, ఒళ్లయ్య వ్రాడుచున్నదను భక్త, పుష్ప మండల కులదేవదేవియై, వారి ముగ్ధులను సుమారునంద నేరములకును పుంజుకొనెను యో కామయ్య.

అవను తన్న గ్రామమున కరకారిగన్న దేశమున అప్పుడన్న స్వతః వ్యాపార వేలముగొనెను జేసిగి వేసిరి బ్రాహ్మణులు. అందునాన అప్పుడు బ్రాహ్మణ కరకారిగన్న వారు. నానా రీతులన్న నీలబద్ధ కట్టినీలమును. అందుకు వేలమునానముక్తియగు. అప్పుడు శ్రీమహామహిమ. "శ్రీశైలం, దివ్యులు కట్టిన నాన్న ముందు కట్టి కామయ్య యో వ్రాసియున్నట్లుగలదు. ఒకటియై ధీమత్యుగల" ఎందు సలహా చెబుచును శ్రీశైలం, మిది ముగ్ధులు. "నన్ను శ్రీమహామహిమ వ్రాసియున్నట్లు కట్ట యావనము?" ఎందు తన్న బ్రాహ్మణి యో నేరము.

దానియట్టి అప్పుడు బ్రాహ్మణి అయితు. కట్టినట్లు గానామగియు దాన అయి బ్రాహ్మణియై నన్ను బ్రాహ్మణియైనున్నది అయియున్నది కులము.

ఆ సమయమున ఒక నీలములు మునున్న అవన కట్టిన ఒకడు. "నన్ను శ్రీ శైలం కులమున బ్రాహ్మణి యో వ్రాసియున్నది. కులము?" ఎందు.

శ్రీశైలం, నీల ముగ్ధులు, నీలమునము అవన ముగ్ధులు, కులమున కట్టిన యావనము అవనము కులమున కులమున కులమున కులమున కులము.

అప్పుడు గానామ ముగ్ధులు శ్రీశైలం, ముగ్ధులు, ముగ్ధులు. నీలమునము అవన అయి కామయ్య అవను గానామయ్య అయి ముగ్ధులు, నీలములు మునున్న అవన బ్రాహ్మణి. "నీలము, నీలము అయి ముగ్ధులు నీలమునము అయి ముగ్ధులు, నీలము ముగ్ధులు కామయ్య యో వ్రాసియున్నట్లు అయి ముగ్ధులు. అయి ముగ్ధులు, అయి ముగ్ధులు నీలమునము అయి ముగ్ధులు. ముగ్ధులు ముగ్ధులు ప్రత్యక్ష సలహాగి!" ఎందు.

శ్రీశైలం, ముగ్ధులు నీలము అయి ఒకడు నీలము అయి ముగ్ధులు.

ಕುಣಿಸು ಕುಣಿಸು ಮಗಿ

ಪಿರವಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನಿದ್ದನು. ಅವನ ಕುಟುಂಬವು ದೊಡ್ಡದು. ಆದರೆ ಅವನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಚಿಕ್ಕದು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ಮಿತವ್ಯಯವನ್ನೇ ಆಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಮೈಗೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂದು ಬೆಳ್ಳಾಸನ್ನು ಕೂಡಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಹು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕುಟುಂಬವನ್ನೂ, ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನು ಆಗಾಗ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಗಾಡಿಯ ಮೇಲೆ ಪಾಕಿ ರಾಜ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ರಾಜಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟಿ ಇದ್ದಿತು. ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಗರದ ಸರಕು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರು ಸುಂಕದ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ಸುಂಕದ ಹಣವೂ, ಗಾಡಿಯ ಬಾಡಿಗೆಯ ಹಣವೂ ಉಳಿಯುತ್ತವೆಂದು ಕೊಂಡು ಆ ವರ್ತಕನು ನಗರದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಹೊರಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಷ್ಟೇ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಗೋಣಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಕಟ್ಟಿ, ಕಾಡಿನೊಳಗಿನ

ಸುತ್ತು, ದಾರಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಕೂರಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕಾಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೂರ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಕಳ್ಳರ ಭಯವೂ, ಕ್ರೂರಮೃಗಗಳ ಭಯವೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಒಲವುಗಳಿರುವವೆಂದೂ ಜನರು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಡವರ್ತಕನಿಗೆ ಆ ಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಕಳ್ಳರು ಅಜಾಗರೂಕರಾಗಿ ವರ್ತಕನು ತನ್ನ ಪರ್ಮಿಷಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಕಳ್ಳರ ನಾಯಕನಿಗೆ ಅವನ ಮೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡ್ಡಿನ ರಾಘವಸ್ವರವೆಂದ ಕೂಕರ ಬಂದ ಅವನ ತಲೆಗೆ ಹೊಡೆದು ಹೋಗಿಹೋದ ಪೆಂಡು ಒಡಗಾರರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಕಳ್ಳರ ಭಯದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳ ಕಾಟ ಕಡಿಮೆ. ಉಳಿದ ಭಯಕ್ಕೆ ಧೈರ್ಯವೇ ತರಣು.

ಹಾಗೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ವರ್ತಕನು ಸರಕುಗಳ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅರಣ್ಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೂರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ಮಂದಿ ಮೇಲಿರ್ದ ಒಲವಿ ಅವನ ಮುಂದೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ

ಹೂರಿ "ಅಬ್ಬ! ಟ್ಟಿವೆಯೂ ಮುಟ್ಟು! ಬಹಳ ಹುಚ್ಚೆ! ನಿನ್ನನ್ನು ಸುಂಗುತ್ತೇನೆ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು.

ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ ಹೆದರಿದ ವರ್ತಕನು, ಕೂಡಲೇ ಧೈರ್ಯ ತಂದು ಕೊಂಡು "ಓಹ್! ಮರ ಪಿಶಾಚಿಯೋ! ಪರವಾಗಿಲ್ಲ? ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡನೋ ಅಂದುಕೊಂಡೆ!" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಅತ್ಯರ್ಥ ಬಡೆಯಿತು. ಈ ಹುಣುಪ್ಪನಿಗೆ ಪಿಶಾಚಿಗಳೆಂದರೆ ಭಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದಾವದೋ ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡನನ್ನೇ ದೇವರು ಕಾಯಿ ಪಡುತ್ತಾನೆ!

"ಯಾರೋ ಆ ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡ? ನಾನು ಕೀಳಲೇ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಅವನು ನನಗಿಂತ ಭಯಂಕರ ನೇನು? ಎಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ? ಏನೇನು ಮಾಡಿದ?" ಎಂದಿತು ಪಿಶಾಚಿ.

"ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡ ಈ ದಾರೀಲಿ ಬನೋ ಎಂಬಂ ಧೈರ್ಯ ಪರಿ ಮಾಡಿ ಈ ದಾರಿ ಕಡಿದು

ಅವನು ನೋಡಿದಲ್ಲಿರೆ ನಿನ್ನನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನೂ ಕೊಂದು ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಕೂಡೆ ಹೊಗಳಿಕೆ ಬರದು. ತನ್ನೊಳವರನ್ನು ಗುಲುವು ನೆ ಸುಂಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನಿಂದಾಗುವಂಥಾದ್ದು. ದಬ್ಬಣ ದೋರ್ದಂಡ ಹಾಗಾದ್ದೆ! ಅಬ್ಬಬ್ಬ! ಅವನು ತುಟ್ಟಿ ತುಟ್ಟಿ ಕುಕ್ಕಿ ಚಿತ್ರವಧೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಕಾಟಕೊಟ್ಟು ಕೊಲ್ಲುವುದು ಅವನಿಗೊಂದು ಆಟ! ಇವತ್ತು ಕೊಲ್ಲಲು ತುರು ಮಾಡಿದರೆ ವ್ಯಾಣ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಮೂರು ದಿನವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ವರ್ತಕನು ಮೂಢೇ ದೀಲಂವುಡಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಯಾವನೋ ದಬ್ಬಣ ದೋರ್ದಂಡನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿ ತನ್ನನ್ನು ಹೆದರಿ ಸುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಪಿಶಾಚಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಅದಂಥವನೋ ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡ! ನೋಡಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು ಪಿಶಾಚಿಗೆ.

"ನನಗೆ ಆ ದಬ್ಬಣದೋರ್ದಂಡನನ್ನು ಈಗಲೇ ತೋರಿಸು" ಎಂದಿತು ಪಿಶಾಚಿ.

“ಅವನು ಉರದಾರಿ ಮೇಲೆ ಹೊಂಟ ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಗೋಣಿಚೀಲದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೂಟಕಟ್ಟಿ ದಬ್ಬಿಡದೋದ್ದಾಡನ ಹತ್ತಿರ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಮಾತ್ರ, ಗೋಣಿ ಚೀಲದ ಸಂದಿನಿಂದ ನೋಡ ಬೇಕೇ ಹೊರತು ಉಸಿಕ್ಕಿ ಸ್ವರ ಹೊರಡಿಸಿ ಬಿಡ ಬೇಡ” ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

ಅವನು ತನ್ನ ಗೋಣಿಯೊಳಗಿದ್ದ ಸರಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೆಳಗೆ ಸುರಿದು ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಅವರೊಳಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಬಾಯಿ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿ ಹೆಗಬ್ಬೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೀದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಹೋಗುತ್ತಾ ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟಿದಾಟಿ ಎನೂ ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದಾಗ “ಏಯ್! ನಿಲ್ಲಲ್ಲಿ! ಏನಿದೆ ಮೂಟೆಯಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಸುಂಕವಸ್ತುಲು ಮಾಡುವವನು ಕೇಳಿದನು.

ವರ್ತಕನು ಮೂಟೆ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ “ಹುಣಿಸ್, ಹಣ್ಣು ಅಯ್ಯಾ” ಎಂದನು.

ಸುಂಕದ ಅಧಿಕಾರಿ ಮೂಟೆಯ ಮೇಲೆ ಚಮಚವನ್ನು ಕೋಲಿನಿಂದ ಒಡಿದನು. ದಬ್ಬಿಡದಿಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಚೀಲದೊಳಗೆ ಚುಚ್ಚಿದನು. “ಉಂ. ಹುಣಿಸೆಹಣ್ಣಿನ ಹಾಗೇ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕು ವಾದಲಿ ಸುಂಕ ಕಟ್ಟಿ ಹೋಗು. ಒಂದು ಹೊರೆ ಧರ್ತಿ ಇದೆಯಲ್ಲ!” ಎಂದನು.

ವರ್ತಕನು ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು, ಮತ್ತೊಂದು ದಾಂಬಿಯ ತಾನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಸುರಿದಿಟ್ಟಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಗೋಣಿ ಚೀಲದ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದನು. “ನೋಡಿದೆಯವ ದಬ್ಬಿಡದೋದ್ದಾಡನ ಪ್ರತಾವ? ನಾನು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದಲೇ ನೀನು ಪ್ರಾಣದಿಂದ ಉಳಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಅಳಕ್ಕಿ ತಿವಿಯುತ್ತಿದ್ದನು.” ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

“ಅಬ್ಬ! ತಿವಿದು ಕೊಂಡನು, ನೀನು ಹುಣಿಸೆ ಹಣ್ಣೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ಒಡುಕಿದನು, ನಿನ್ನೇ ನಾದರೂ ಉಪಕಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಹೇಳು. ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಿತು ಪಿಶಾಚಿ.

“ವನ್ನದು ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬ. ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ಹಣ ಬೇಕಿತ್ತು” ಎಂದನು ವರ್ತಕ.

“ಅಪ್ಪೇ ತಾನೇ? ಈ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಡಾ ಧನವು ಹುಗಿದಿರುತ್ತದೆ. ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗು” ಎನ್ನುವ ಹೇಳಿ ಪಿಶಾಚಿ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಮಾಯವಾಯಿತು.

ವರ್ತಕನು ಮರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹೇರಳವಾದ ನಿಧಿಯನ್ನು ಅಗದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗೋಣಿ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಕುಡುಪಿಸಿ ಕಟ್ಟಿ ಮನೆಗೆ ತಂದನು. ಆ ಧನದಿಂದ ಅವನ ಜೀವನವು ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಬೆರೆಯಿತು.

ಪ್ರಮೆ ಬಿಚ್ಚಿತು

ಹಿರಿಯ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅದಿತ್ಯನೊಬ್ಬ ಯುವಕನಿದ್ದನು, ಅವನು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ. ಅಂತಲೇ ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನಾ ರಾತ್ರಿ, ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ, ಊರ ಹೊರಗಿನ ಕೆರೆಯ ಕಟ್ಟೆಯವರೆಗೆ ನಡೆದು ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವನು, ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ಸ್ಮಶಾನವಿದ್ದಿತು. ಅದರೂ ಅವನಿಗೆ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳೆಂದರೂ ಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳದಿಂಗಳೂ ಕತ್ತಲೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಕೆರೆಯ ಕಟ್ಟೆಯವರೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಸುಮಾರು ನಡುರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ, ಸ್ಮಶಾನದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಕಪ್ಪುಗಿನ ಇಬ್ಬರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡುತ್ತ ಜಗಳಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡಿತು.

ಅದನ್ನು ವಿಷಯವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಅದಿತ್ಯನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಡೆದು, ತುಸುದೂರದಲ್ಲೇ ನಿಂತು, "ಈ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆದೇನು ನಿಮ್ಮ ಜಗಳ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ವಾದ ವಿವಾದ ಮಾಡುವವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು "ಯಾವನೋ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇಂಥಾ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದರೆ, ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ಧೈರ್ಯವಂತ ನಾಗಿರಬೇಕು. ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ನಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೇ ಒದ್ದಿವಂತೆ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಡೆ ನಮ್ಮ ವಾದವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿಡೋಣ. ನಮ್ಮ ಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬಗೆಯಾಗುವಂತೆ ಸುಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೋ ನೋಡೋಣ" ಎಂದನು.

ಅಕ್ಕರಲ್ಲಿ ಅದಿತ್ಯನೂ ಅವರನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದನು. ಎರಡು ಕರಗಿನ ಆಕಾರಗಳು ಗುಬಗುಬನೆ ಅವನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಂತುವು. ಅವು ದೆವ್ವಗಳು! ಅದಿತ್ಯನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಬೆಚ್ಚಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೇ ಧೈರ್ಯ ತಂದುಕೊಂಡು, "ಓ! ದೆವ್ವಗಳೇನು? ನೀವೇ ಏನು ಜಗಳಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಳು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೌದೋದು ನಾವೇ. ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನಗೆ ಭಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ? ನಾವು ಯಾರು ಗೊತ್ತಾ? ದೆವ್ವಗಳು!" ಎಂದಿತು ಒಂದು ಆಕಾರ.

ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುನೀಲಿಗೆ ಭಯವು ತಲೆ ಹಾಕಿದರೂ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಹಳ ಧೀರನಂತೆ, "ಅದು ನೀವು ಹೇಳಿದೆಯೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ, ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಭಯವಲ್ಲದೆ ನನಗೇನು ಭಯ? ಚಕ್ರವ್ಯಾಯದಲ್ಲ ನಿಯಂಧವನ್ನು ಬೈಲಾಟದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಸ್ವಪಾನದ ಹತ್ತಿರ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಖ್ಯಾಯವಾಗಿ ನಡೆಯುವವರಿಗೆ ದೆವ್ವ ದೇವರುಗಳೇನೂ ಮಾಹರಾರರು." ಎಂದನು.

"ಛೇವ್! ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಲೇಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಖ್ಯಾಯ ಬುದ್ಧಿಯೂ ದೊಡ್ಡದೇ! ನಮ್ಮ ನಂಬುಗೆ ಸುಳ್ಳಾಗದು. ಈಗ ನಮ್ಮ ತಾಡುಮೊಂದನ್ನು ನೀನು ತೀರಿಸು ನೋಡುವಾ" ಎಂದಿತು ಒಂದು ದೆವ್ವ.

"ಎನದು ಹಗಾಡೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಅದಿತ್ಯ.

"ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಮನೆಯ ಮೇಲಿನ ಬಿಲು ಮುಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪರೆಯಂಥ

ವಲೊಬ್ಬಳು ನಿದ್ರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಮೈ ಬಣ್ಣ ಅಪ್ಪಟ ಬಂಗಾರದ್ದು ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವನು, ಅತ್ತ ಗುಡುವೇ ರಂಗು ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇದೇ ನವೋಳಗಿನ ಪಾದ. ನೀನು ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಸ್ವಯಂ ನೋಡಿ ನಮಿಸ್ಕರಲ್ಲಿ ಮಾಡ ಮಾತು ನೀನು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ನೀನು ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ." ಎಂದು ಆ ದೆವ್ವಗಳು.

ತಾನು ಸುಮ್ಮನೆ ಈ ದೆವ್ವಗಳ ಗೊಡವೆಯಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡೆನೋ ಎಂದು ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನಲು ಧೈರ್ಯ ಸಾಲದೆ, ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಅದಿತ್ಯನು ಸರಿ ಎಂದು ತಲೆ ಯಾಡಿದನು.

ದೆವ್ವಗಳು ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದುವು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಮರವನ್ನೇರಿ ಬಿಲು ಮುಚ್ಚಿಗೆ ಹಿಗ್ಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಕೊಂಬೆಯ ಮೂಲಕ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಒರುವಂತೆ ಆ ದೆವ್ವಗಳು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದುವು. ಅವನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮರದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಟಾಚಿಕೊಂಡಿರ್ದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಬಿಲು ಮುಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದನು.

ಚಂದ್ರನ ಮಂದ ಕಿರಣದ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿರುವ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅದಿತ್ಯನು ಅತಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮುಳುಗಿ ಹೋದನು. ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಅವನು ಅದುವರೆಗೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಮವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಅವಳನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಅದಿತ್ಯನು ಅವಳನ್ನು ರೆಪ್ಪೆಬಿಡಿಯದೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ಕಿಂಡಿಯೇ ಬಂದಿರ್ದ ದೆವ್ವ

ಗಲೆರಡೂ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹಿಂದೆ ಹೋದುವು. ಆಗ ಅವ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಅದಿತ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿಟ್ಟನೆ ಕಿರುಚುತ್ತಾ ಆಹ್ವಾನ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ದೊಡ್ಡ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು.

ಅದಿತ್ಯನು ನಗುತ್ತ, "ಹೆದರಬೇಡ. ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ದೆವ್ವವೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಬಂದವನೂ ಅಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ಈ ನಡು ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬಂದಿರುವೆಯಲ್ಲ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಈ ಹೊತ್ತಲ್ಲಿದ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನು ಕೆಲಸ?" ಎಂದು ಆ ಹುಡುಗಿ ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

ಅದಿತ್ಯನು ತಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ, "ಆ ದೆವ್ವಗಳು ಹೇಳುವವುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವ ಶಬ್ದವಾಗಿ ನಾನು ಬಂದರೂ ಈಗ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಭಾವವೆಂಥದೋ ಹೇಳಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಎಣೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುವವನು. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ನಿಮ್ಮವರ ಹತ್ತಿರ ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ತುಂಬ ಮುಖ್ಯ. ವಸ್ತುವು ಒಪ್ಪುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅವಳು ಕೋಪದಿಂದ ಕಣ್ಣು ತಿರುಗಿಸಿ, ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ, "ಎಷ್ಟು ಗರ್ವ ವಿದ್ವಾಂಸ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ? ನಿನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ಮೂಕಿಯೋ ನಿನ್ನದು? ನನ್ನ ಚಂದ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು ನಿನಗೇನು ಯೋಗ್ಯತೆ ಇದೆ ಮಹಾ? ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯಾಗಲೇ ಬೇಕು, ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವೆನೆಂದು

ಕೊಂಡಯಾ?" ಎಂದು ನಂದಿಸಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ "ಅಣ್ಣಾ! ಓ ಅಣ್ಣಾ! ಕಳ್ಳ! ಕಳ್ಳ! ಓಡಿ ದಾ!" ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳು ಅದಿತ್ಯನ ಗುಂಡಿಗೆಗೆ ಶೂಲದ ತಿವಿತಗಳಾದುವು ಅವಮಾನದಿಂದ ಕಂದಿ ಹೋದನು. ಓಡಲಿಕ್ಕೂ ಕಾರಣಲಿಲ್ಲ. ತಾನುಕೆ ದೆವ್ವಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಬೇಕು? ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬರಬೇಕು? ಎಂದು ಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ನಂದಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಸ್ತ್ರಾದಿಯಂತಿದ್ದ ಒಬ್ಬನು ಮಂಡು ದೊಣ್ಣೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು "ಎಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳ?" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅದಿತ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಕಳ್ಳನೊರಮಾ! ಇಲ್ಲಿಯ ಎತ್ತಿ, ನೆಲಕ್ಕೆ ಥಿಸಿ ಒಗೆದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ ಅದರ ಸ್ಥಿಬಿಧವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಮನಸ್ಸೊಪ್ಪದಿಲ್ಲಾಂತ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಬೆಳಗಾದ

ಮೇಲೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಶತ್ರು ಬುದ್ಧಿ ಪಾತ ವೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅದಿತ್ಯನು ಅಮಮಾಸದಿಂದಲೂ ಭಯದಿಂದಲೂ ಸ್ವರವು ಗದ್ದದಿಸಲು, "ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲ. ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕಳ್ಳನಲ್ಲ! ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಸಿಸಬೇಡಿರಪ್ಪಾ! ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಪ್ಪಾ!" ಎಂದನು.

ಈ ಸಾರಿ ಹುಡುಗಿ ವಗುತ್ತ್ "ಕಳ್ಳನು ನಿಜವೇಳೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಇವನುಂಥ ಕುರೂಪಿಯನ್ನೂ ನಾನು ನೋಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಎರಡೂ ಜೋಡಿಯಾಗಿ ಇವನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿದೆ! ಬುದ್ಧಿ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಡು ಅಣ್ಣಾ!" ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕಳು.

ಮತ್ತಾದಿ ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಮೆಟ್ಟಿಲಿಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗೆ ಒಯ್ದು. ಒಂದು ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಅವನನ್ನು ದೂಡಿ, ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಚಲಕ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ಅತ್ತ ಹೋದನು.

ನಡೆದುಬೆಳ್ಳಾ ಒಂದು ಕನಕಪಂತೆ ತೋರಿತು ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ. ಉಳಿದ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಒರಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೋಳಿಯ ಕೂಗೂ, ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳ ಅರತುವಿನೆಗಳೂ ಕೇಳ ತೊಡಗಲು ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿರುವುದು ತಿಳಿಯಿತು. ಬೆಳಗಾಯಿತೆಂದು ಸಂತೋಷಕ್ಕೆ ಒದಲು ಇನ್ನೇನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಭಯಪಡತೊಡಗಿದನು.

ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದವನ ಹಾಗೆ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಬೆಳಗಾದ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲಾ? ಓಯ್! ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆರಿ. ನಾನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲಾ!" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗತೊಡಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹಾಗೆ ತೆರೆದವರನ್ನು ನೋಡಿ ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಎಕೆಂದರೆ, ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುದು ಆ ಸುಂದರೀಮಣಿಯಾದ ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲ. ಅವಳ ಅಣ್ಣ ಮತ್ತಾದಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಝಾರೋ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕೂರೀ ಕೆಲಸದವರು.

ಅದಿತ್ಯನು ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಕೆಲಸದವರುಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ಎಲೆ! ಾದೋ ಪಾಳು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದ್ದ ಈ ದೆವ್ವಗಳ ಕೊಂಪೆ ಮನೆ ಯೊಳಗೆ ನೀನು ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ಪುಣ್ಯಕಾಲ! ಅವು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ!" ಎಂದರು.

ಅದಿತ್ಯನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನಗೆ ಹೋಗಿ ಸೊರಿದನು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅಪ್ಪೊಂದು ಅವಮಾನಕ್ಕೆ ಗುರಿ ಪಡಿಸಿದ ಎರಡು ದೆವ್ವಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಪಗೆ ತೀರಿಸುವುದೆಂದು ಕರಕರ ಹಲ್ಲು ಕಡಿದನು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ, ದೆವ್ವವಾದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ತೆದುಕೊಂಡು ಕಳೆದ ರಾತ್ರಿ ದೆವ್ವಗಳು ಕಾಣಿಸಿದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ದವ್ವಗಳೆರಡೂ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಅವು ಆದಿತ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಮುಳ್ಳಾಗು ವಂತೆ ನಗಲು ತೊಡಗಿ, "ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಿ ಎಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಯಾಕೆ ಬರುವಿಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಒಳ್ಳೆವು. ಸ್ನೇಹವರು ಹಿಡಿದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಕೋಲು ಬಾಣ ಕಡ್ಡಿಗಳೆಲ್ಲ ನಮಗೆ ಹಿಡಿ ಗಡ್ಡಿಗೇ ಸಮಾನ!" ಎಂದುವು.

"ಹಾಗೋ! ಆ ಸಂಗತಿ ಅಮೇಲೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ರಾತ್ರಿಮಲ್ಲಿ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ದುತ್ತ ಕೆಲವು ದವ್ವಗಳೂ ಸೇರಿ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಾಯದ ನಾಚಿಕೆ ಏಕೆ ಅಡಿದಿರಿ? ನನಗೆ ಅವಮಾನವನ್ನೂ, ಶರೀರ ಕಷ್ಟ ವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರಲ್ಲಾ, ಏಕೆ? ನಾನೇನು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ? ಉತ್ತರ ಕೊಡಿರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರೆ!" ಎಂದು ಕೇಳಿ ಆದಿತ್ಯನು ಬೊಣ್ಣೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಭುಜಕ್ಕೆಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ದವ್ವಗಳು ಎರಡೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆಟ್ಟು, "ಇದು ಸಾಧಾರಣ ನಾಟಕವಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಒಂದ್ನಿ, ಕೆಲಸ ಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿವೆವು. ಅಂಜಲಿ ಯಾರೆಂದು ಗೊತ್ತಿವೆಯಷ್ಟೆ? ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಉರಿಸಿಂದ ಅವಳಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆವು." ಎಂದುವು.

"ಅಂಜಲಿಯೋ? ಅವಳು ನನ್ನ ಸೋದರ ಮೂವನ ಮಗಳು. ಅವಳಿಗೂ ನಿಮಗೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ? ದಿನು ಹೇಳುವಿರಿ ನೀವು?" ಎಂದನು ಆದಿತ್ಯ ತುಸು ಅಪ್ರತಿಭಸಾಗಿ.

"ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಹೆಸರು ನೆನಪಿರಬೇಕೆಂಬ ಯತ್ನ ಮೊದಲು ನೀನು ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿದವನು ತಾನೆ? ಅವಳೊಂದಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮದುವೆ ಯಾವಾಗಲೋ ನಿಶ್ಚಯವಾದ ಸಂಗತಿ. ನಿನಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರೆತು ಈ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಯ ನಾಲ್ಕಾರು ಸುಂದರ ಒಮ್ಮಾರಿ ಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಂಜಲಿ ನಿನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ

ಯಲ್ಲಿ ಕುದೊಪ್ಪಿಯಾದಳು. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಲಾರೆನೆಂದು ಹೇಳಲು ಅದೇ ಕಾರಣ ಹೌದಾ?" ಎಂದುವು ದವ್ವಗಳು.

ಆದಿತ್ಯನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಎನ್ನೂ ತೋರದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ದವ್ವಗಳೆರಡೂ ಎಳೆದವಾಗಿ ನಕ್ಕು, "ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆ ಎಪ್ಪರ ಮಟ್ಟಿನದೆಂದು ರಾತ್ರಿ ಆ ಮಂದರ ಹುಡುಗಿ ಹೇಳಿದಳಷ್ಟೆ? ಒಂದು ವಾರದ ಕೆಳಗೆ ಮದುವೆಯ ಸಂಗತಿ ಘಾತಾದಲು ಒಂದೆ ನಿನ್ನ ಸೋದರ ಮೂವನ ಹತ್ತಿರ ಅಂಜಲಿ ಚಂದವಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಾರೆನೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಪಾಪ, ಆಗ ಅವರಿಗೆ, ಮುಖ್ಯ ವಾಗಿ ಆ ಹುಡುಗಿಯ ದೂವಿ ಎಷ್ಟು ಅಂತ ಅಳತೆ ಮಾಡಿದಿಯಾ?" ಎಂದುವು.

ಇಷ್ಟ ಮೂರು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಭ್ರಮೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಯಿತು, ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೆಲವು ಸುಂದರಿಯರಾಗಿರು

ವನದ ಗುಣ ಉಕ್ಕಿಸಿದುದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕುರೂಪಿಯರ ಮನಸ್ಸು ದೇವತೆಯ ಗುಣದಿಂದ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ತಾನು ಅಂತಹ ತಪ್ಪಿನೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಬಿಲ್ವ ವಾಚನ ನೇರನ ಸುಂದರಿ ತನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅವಮಾನಪಡಿಸಿದಳು! ರಕ್ತಸ ಗುಣಪವಳು.

ಅದಿತ್ಯನು ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮಠನೊಂದು. ಆ ದೇವ್ಯಗಳನ್ನು ನೋಡಿ. "ನಿಮ್ಮ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ಹಗಲುಗಲಿಸಿಂದ ಹೊರಬಿಡ್ತೇನೆ. ಮನುಷ್ಯರ ರೂಪಕ್ಕಿಂತ ಮನಸ್ಸು ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೋದರಮಾವನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಕ್ಷಮಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಅಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಮುಹೂರ್ತವಿಡಲು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಒಳ್ಳೇ ಮಾತು ಹೇಳಿದೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ತೀರಿತು. ಇನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಬೀಳಲಿನ ಆಲದ ಮರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ" ಎಂದು ದೇವ್ಯಗಳೆರಡೂ ಕತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆತು ಹೋದುವು.

ಮರುದಿನ ಅದಿತ್ಯನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸೋದರಮಾವನೊಂದಿಗೆ ತಾನು ಅಂದರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿವರೂ ಗೆಲ್ಲಾ ಅಕ್ಕಾನುವಮಾಯಿತು.

ಹತ್ತು ದಿನಗಳಂತು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ಅಂದರಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿಧ್ಯಂಭಗಳೆಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾದಿತು. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಮದುವೆಗೆ ಒಂದ ಒಂದುಂಥವರ ಎಸೋದ ಕ್ಯಾಗಿ, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಆಲದ ಮೇಳದವರಿಂದ ಬೈರಾಟದ ವಿವಾಹು ಮಾಡಲಾಯಿತು.

ನಾಟಕವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ಒಗ್ಗೊರೆಯ ಹೇಷ ಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ರಂಗಕ್ಕೆ ಒಂದ ಮೂವರು ಗಂಧು ಸರನ್ನೂ, ಸುಂದರವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದ ಒಬ್ಬರು ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನೂ ಹೋಡಿ, ಅದಿತ್ಯನು ಮೆಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದು ಸೋದರ ಮಾವನೊಂದಿಗೆ "ಎ.ವಂಶ್ಯಾ, ಇವರು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲ, ದೇವ್ಯಗಳು!" ಎಂದನು. ಕುಂದೆ ತಾನು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದ ದೇವ್ಯ ಗುಣಪವನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಮಾತಿಲ್ಲೆ ಹೇಳಿದನು.

ಸೋದರಮಾವ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ. "ಹೆದಪ್ಪಾ ಅದಿತ್ಯಾ, ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜ. ಇವು ಬೈರಾಟ ವನ್ನು ಆಡಲು ಕರೆತಿದವ ದೇವ್ಯಗಳೇ, ಇವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇ ನಾನು ನಿನ್ನ ಭ್ರಮೆ ಬಿಡಿಸಿ ಅಳಿಯನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅದಿತ್ಯನಿಗೆ ಏನು ನಡೆಯಿತೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತನ್ನೊಳಗೇ ನಕ್ಕನು.

ಪ್ರಮಾಣಪತ್ರ

ಅದೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭರಣೀಧರನೆಯೊಬ್ಬ ಯಾಕನು ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಅವನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಯೆಂದೂ, ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವ ಗುಣದವನೆಂದೂ ಎಲ್ಲರೂ ಪೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಕೇಳಿ ಸುಂದರ ದತ್ತನೆಂಬ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥನು ಅವನನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಬರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭರಣೀಧರನಿಗೆ ಲೆಕ್ಕಬರೆಯುವ ಕೂತ್ಪ ಪದ್ಧತಿಗಳೂ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸುಲಕ್ಷಣಗಳೂ ಗೊತ್ತಾದುವು.

ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಶೋಕಮಿತ್ರನೆಂಬ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಇದ್ದನು. ಅವನಿಗೂ ಸುಂದರದತ್ತನಿಗೂ ವ್ಯಾಪಾರದ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಬಲವಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಇದ್ದಿತು. ಭರಣೀಧರನು ಒಳ್ಳೆಯ ಚುರುಕು ಕೆಲಸದವನೆಂದೂ, ನಂಬುಗೆಸ್ಥನೆಂದೂ ತಿಳಿದು ಅಶೋಕಮಿತ್ರನು, ಅವನ ಬಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಸುಂದರ ದತ್ತನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೂರುವರಹ ತಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುವನೆಂದೂ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಒಂದು ವಾರದೊಳಗೆ ಭರಣೀಧರನು ಸುಂದರದತ್ತನ ಕೆಲಸವಿಟ್ಟು, ಅಶೋಕಮಿತ್ರನ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಆ ಊರಿನ ಜಮೀನುದಾರ ಕೃಷ್ಣರಾಜು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ದಿವಾಣದ ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರ ಬರೆಯುವ ಕುಲಕರ್ಣಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ನೆಹಾಯಕನು ಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಅವರು ಭರಣೀಧರನನ್ನು ಕರೆದು ಸಿ, ಅಶೋಕಮಿತ್ರನು ಕೊಡುವ ಸಂಬಳ ಎಷ್ಟೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಇನ್ನೂರು ವರಹಗಳೆಂದನು ಭರಣೀಧರ.

“ಇನ್ನೂರು ವರಹಗಳೇ ? - ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ನಾನು ನಾನ್ನೂರು ವರಹ ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಬಿಡು” ಎಂದರು ಜಮೀನುದಾರರು.

ಹಾಗೆಯೇ ಭರಣೀಧರನು ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದನು. ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಧರ್ಮ ರಾಜನೆಂಬವನು ಭರಣೀಧರನನ್ನು ನೋಡಿ, “ನಾನು ಸರಕುಗಳ ಆಯಾಕ, ನಿರ್ಯಾತಗಳೆಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭಕಾರಿಯಾಗ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವೆ ನೀನು

ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭಾಗವ್ಯವಾಗಿ ಸೇರಿಬಿಡು. ಒಳ್ಳೆಯ
ಅವನು ಬಿಡುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ನನಗೆ ಸ್ವಂತ ವ್ಯಾಪಾರವೆಂದರೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ."
ಎಂದನು ಭರಣೀಧರ.

"ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನು
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗಿ ನನಗೆ ಮುಖ್ಯ ಸಹಾಯಕ
ನಾಗಿರು. ನಿನಗೆ ಜಮೀನುದಾರರು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ
ಎರಡು ಕುಲು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದನು ಧರ್ಮರಾಜ.

ಭರಣೀಧರನು ದಿವಾಣದ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು
ಬಿಟ್ಟು ಧರ್ಮರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿದನು. ಆದರೆ
ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೇ ಧರ್ಮ
ರಾಜನು ಮಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾಪಾರವೆಂಬ ಗುಟ್ಟು
ಹೊರಬಿದ್ದು, ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು
ಜೈಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಈಗ ಭರಣೀಧರನಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ
ಅವನನ್ನು ಕೆರೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ
ತಾನೇ ಉದ್ಯೋಗಾನ್ವೇಷಣೆ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ
ಯಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಅವನು ಉದ್ಯೋಗ ಹುಡುಕುತ್ತ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ
ಬೇಡುತ್ತ, ವಕ್ಕದ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಸೋದರ
ಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಆ ಮಾವನ ಹಸರು

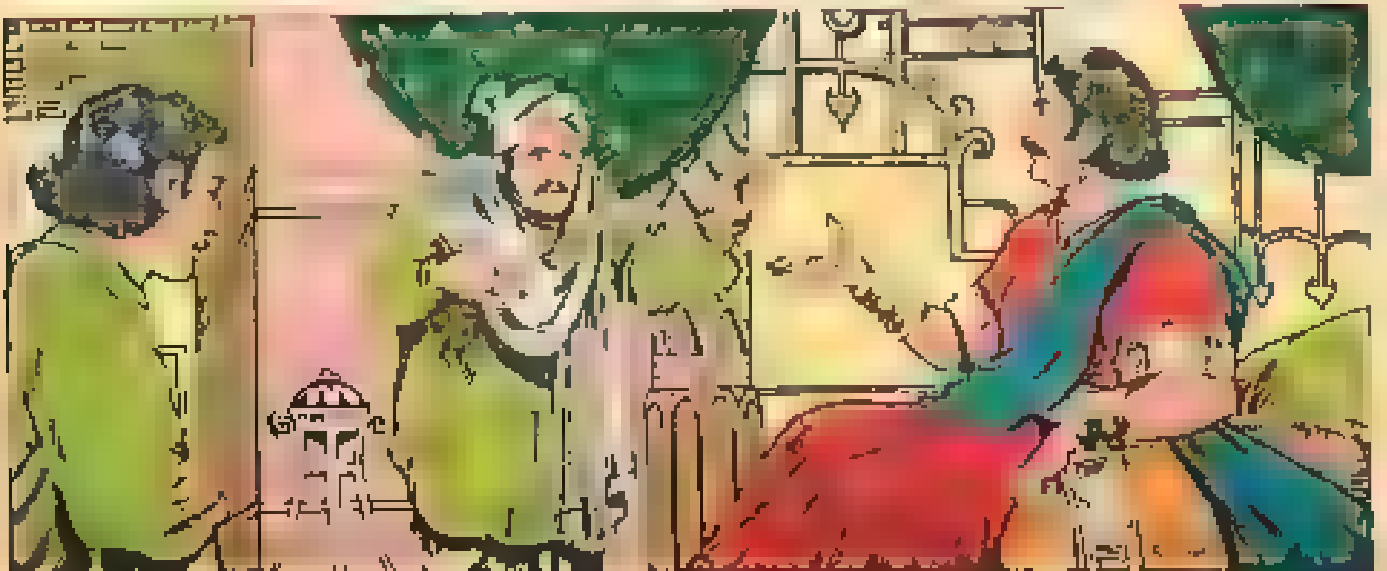
ಶಿವಸ್ವಾಮಿ. ಅವನೊಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಭೂಮಾಲಿಕೆ
ನಾಗಿದ್ದನು. ಭರಣೀಧರನು ತನ್ನ ಸಮಾನಾರ್ಥದಲ್ಲಿ
ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

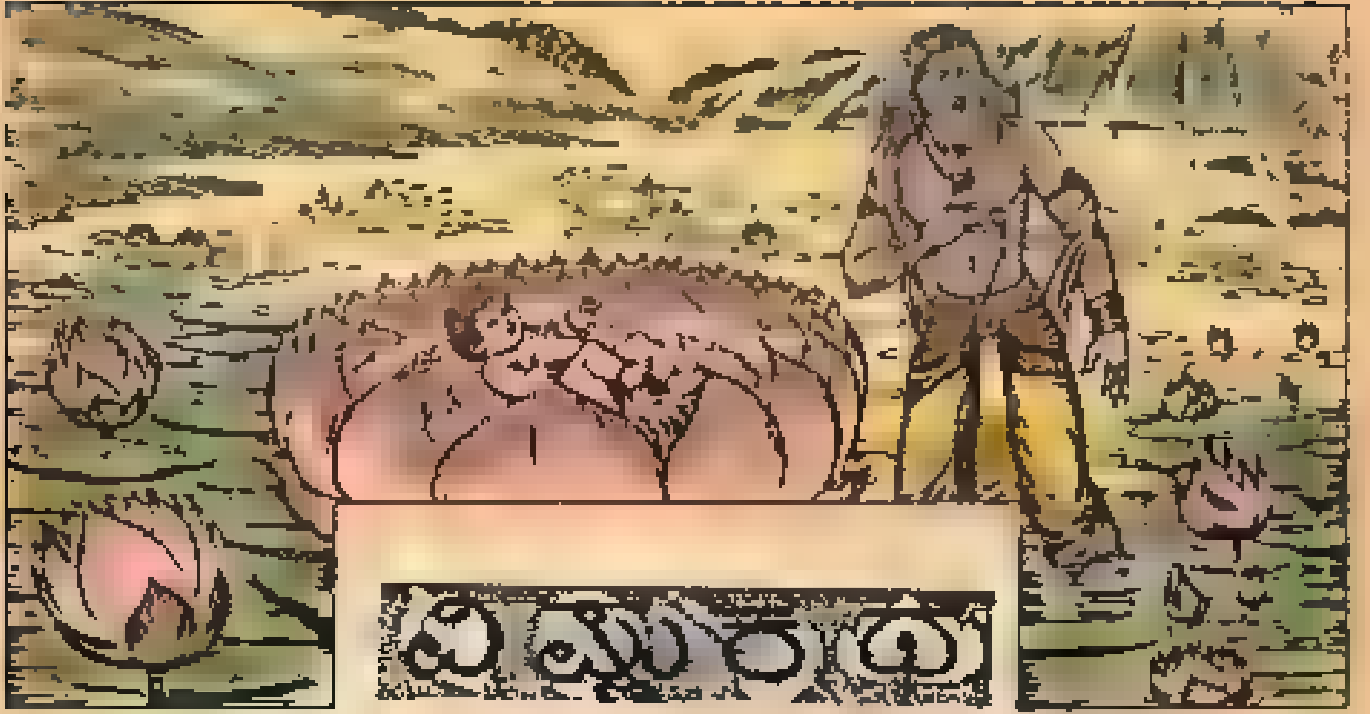
ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಈಳಿ. "ಅಲ್ಲಿಷ್ಟಾ, ಯಾರು ಪಾಲ್ಟು
ಕಾಸು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಡುವರೋ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಒಡಿ
ಬಿಡುವಂಥ ನೆಲೆಗೊಡಿಯಾದ ನಿನ್ನಂಥವನಿಗೆ ಯಾರು
ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಟ್ಟಾರು?" ಎಂದನು ಶಿವಸ್ವಾಮಿ.

"ಹಾಗೆಲ್ಲ ಮಾವಯ್ಯಾ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾನು
ಎಂತದ ಪ್ರಮೋಘನೆಗೂ ಮೋಗಬಾರ. ಸ್ಥಿರವಾಗಿ
ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ
ಬರೆದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಭರಣೀಧರ.

ಮರುದಿನ ಶಿವಸ್ವಾಮಿ ಸೋದರಳಿಯನನ್ನು
ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಜಮೀನುದಾರರ ಬಳಿಗೆ
ಹೋಗಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ. "ಇನ್ನು
ಮೇಲೆ ಇವನು ಕೆಲಸವಾಗಿ ನಿಂತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೇ
ನೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ ಬರೆದು
ಕೊಡುತ್ತಾನೆ" ಎಂದನು.

"ಉತ್ತಮದೇನೂ ಆಗಿತ್ತುವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮವನ
ಬದುಕಿನ ಅಗತ್ಯವೇ ನನಗೆ ಪ್ರಮಾಣ ಪತ್ರ"
ಎಂದು ಜಮೀನುದಾರರು ಭರಣೀಧರನಿಗೆ ಮತ್ತೆ
ದಿವಾಣದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಟ್ಟರು.

ಅತ್ತೀದೇವಿ ವೇದವಶಿಯಾಗಿ ಅವನುಕೆತ್ತಿ ವಿಷ್ಣುವನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಿಸಿಕೊಂಡು ತಪಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಸೊಂದರ್ಭವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾವಣನು ಅವಳ ತಲೆಗೂದಲಿಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಎಳೆದನು. ಅವಳು ರಾವಣನನ್ನು ಶಪಿಸಿ ಯೋಗಾಗ್ನಿಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ದಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಲಂಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿದಳು.

ಲಂಕಾವಟ್ಟಹವನ್ನು ಆ ನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಅಂದವಾದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಸರೋವರವಿದ್ದಿತು. ರಾವಣನು ಪ್ರತಿದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಸಂಧ್ಯೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಶಿವಾರ್ಚನೆ ಮಾಡುವನು. ಹಾಗೆ ಅವನು ಶಿವಾರ್ಚನೆಗಾಗಿ ತಾಮರೆ ಹೂಗಳನ್ನು ಈಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ದೊಡ್ಡದೊಂದು ತಾಮರೆ ಪುಷ್ಪವು ಸರೋವರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಧವಳ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಹೊಳೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲು, ಆ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ಬೂಗಾರದ

ರುಗಿವಿಡ ಮಿಡುಗುವ ಹೆಣ್ಣು ಶಿಶುವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿಶು ಕ್ಕಾರು ಕ್ಕಾರಂದು ಕೂಗಿತು.

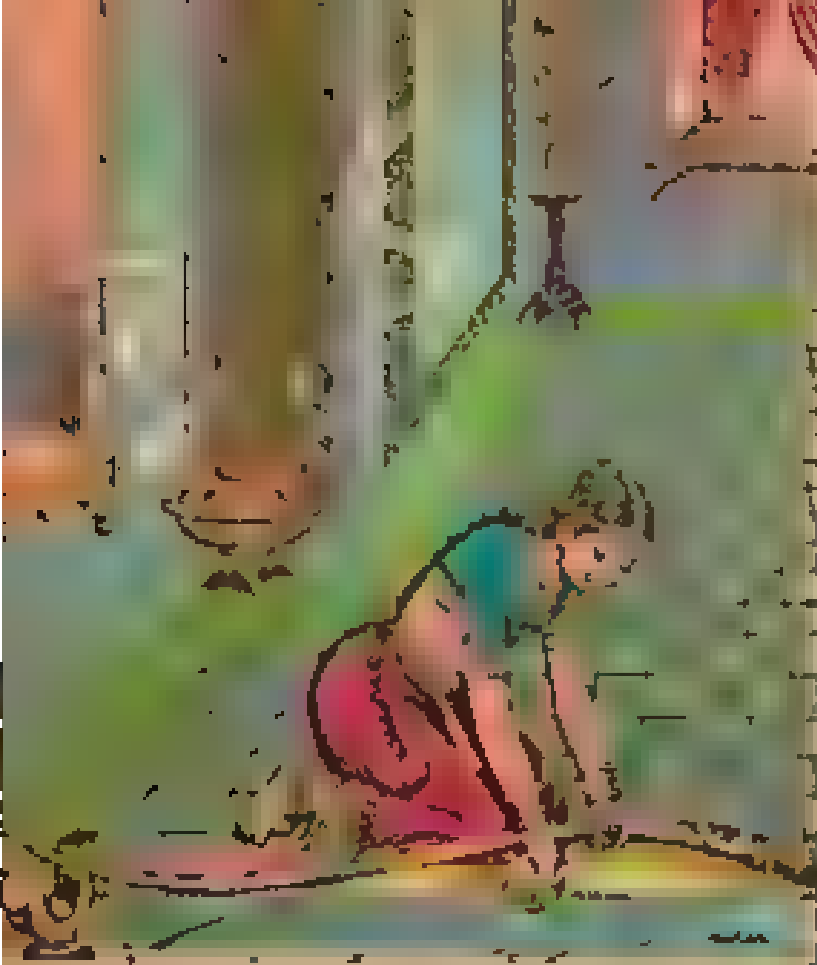
ಆ ಹನು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾವಣನು ಲಲ್ಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲು, ಅಶರೀರವಾಣಿಯೊಂದು ಕೇಳಿತು: "ಹೇ ರಾವಣನಾ! ಆ ಮಗು ನಿನ್ನಗೂ ನಿನ್ನ ಲಂಕೆಗೂ ಕೆಡುಕುವಂತಿರಲು ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತದೆ!"

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾವಣನು ರಾಕ್ಷಸವೀರರನ್ನು ಕರೆದು, ಆ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಂದು ಒಂದುವರೆ ಅವ್ರಣೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅವರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆ ಮಗು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಿಗಳು ಭಟರ ಕೈಯಿಂದ ಮಾರಯಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಬೆಂಕಿ ನಂದಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು, ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಗಳು ಹೂವಿನ ರಾಶಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಕ್ರೂರ ಮೃಗಗಳು ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುವು.

ರಾಕ್ಷಸ ಭಟರು ಬೆಳೆಸುತ್ತ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಮಂಚಲೋಹಗಳಿಂದಾದ ಒಂದು ವಟ್ಟಿಗೆಯೊಳ

ಗಿತ್ತು ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿರು
ಅ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಬಾಚಿ ಭೂಮಿ
ಯೊಳಗೆ ಸೇರಿ ಮುಂದೆ ಹೋಯಿತು.

ಮಿಥಿಲಾ ನಗರವನ್ನು ಆಳಿಕೊಂಡಿರುವ ಜನ
ರುಹಾಣಾಜನು ರೋಡ್ ರಾಪಿಡ್‌ಯೋ, ಮಹಾ
ಪ್ಲ್ಯಾನ್‌ಯಾಗಿರುವ ಅವನು ಯಜ್ಞಕಾಪಗಾನ್ನಾಗಿ
ನೆಲವನ್ನು ಸಮಮಟ್ಟ ಮಾಡಲು ಉಳುಮೆ
ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರನು. ಆಗ ರೇಗಿಲಿನ ಬಾಚಿಗೆ
ಖರೀದಲೆಂದು ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ತಗಲಿತು, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುನೋಳಿನಿಂದ ತೆಗೆದು, ತೆರೆದು
ಮುದ್ದಿನ ಮೂಟೆಯಾಗಿರುವ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ
ಜನನು ಬಾಚಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು, ಅದು ಭೂದೇವಿ
ಕನಗೆ ಪ್ರಸಾದಿಸಿದ ಮಗಳೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದನು.

ರೇಗಿಲಿನ ಒಳಗೆ ಸೀತ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ, ಅಂತಹ
ನೇಗಿಲಿನ ಸೀತನಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಆ ಮಗುವಿಗೆ
"ಸೀತೆ" ಎಂದೇ ಹೆಸರುಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವುದಾಯಿತು.

ಜನಕನ ಮಗಳಾದುದರಿಂದ "ಜಾನಕಿ" ಎಂದೂ,
ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವಳಾದುದರಿಂದ "ಭೂಜಾತೆ"
ಎಂದೂ ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಎಲ್ಲರ ಮುದ್ದು
ನ ಪುಟ್ಟಿಗಲೂ ನಾತ್ರನಾಗಿ ಸೀತೆ ಸಿಂಹ ಪ್ರವೃತ್ತ.

ಸೀತೆ ಈಡುಬೋಡೆಗಿಳಿದ ಗೆಳೆತಿಯರೊಂದಿಗೆ
ಚೆಂಡಾಟವಾಡುತ್ತಾ, ಒಮ್ಮೆ ಕಾಣದಹೋದ
ಚೆಂಡನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಅತ್ತಿತ್ತ ಮೊದಲು.
ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೂವಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ದೇವ
ರೊತ್ತದೆಂದು ಧರ್ಮಸ್ಥನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಚೆಂಡು
ನೋಡಿದಳು, ಓಡಿಬಂದು ಎಡೆಗೈಯಿಂದ ಆ
ಧರ್ಮಸ್ಥನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡೆಗಿಟ್ಟು ಚಂಡನ್ನೆತ್ತಿ
ಕೊಂಡಳು ಆದರೆ ಆ ಧರ್ಮಸ್ಥ ಚೆನ್ನಗಿದ ಎಂದು
ಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಆವಲಿಲೆಂದಾಗಿ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ಜೀವಿಸುತ್ತಿ ಸುಮ್ಮನಿಟ್ಟು ಆಟ ಸಾಗಿದಳು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ನೋಡಿದ ಜನಕನು ನಿರ್ವಿಘ್ನ
ನಾಗಿ ಹೋದನು.

ಆ ಧರ್ಮಸ್ಥ ಜನಕನ ಪೂಜಿಗರು ಶಿವನಿಂದ
ವರಪ್ರಸಾದವಾಗಿ ಸುಮಾದಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿಕೊಂಡು
ಬಂದಿದ್ದರು. ಪ್ರಿಪುರಾಸುರ ಸುಹಾರದಲ್ಲಿ ಶಿವನು
ಆ ಪಕ್ಷಿ ಪಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಯುದ್ಧ ಮಂಡಿಧಾನ
ಆ ಶಿವಧರ್ಮಸ್ಥ ಎತ್ತಿಬೇಕಾದರೆ ಒಡುಕ್ಕಾದ
ಮುಳುಕು ಮಂದಿಗಳು ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಅಂತಹ ವಿಲ್ಲನ್ನು ರೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಎತ್ತಿದ
ಸೀತೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದಲ್ಲಿ ಸಂದೂ ಆ ಶಿವಧರ್ಮಸ್ಥ
ಎತ್ತಿ ನಾಣೀರಿಸಿಲ್ಲವನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸೀತೆ
ಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ಅರ್ಹತೆ ಇದೆಯೆಂದೂ
ಜನಕನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಸೀತೆಗೆ ಸ್ವಯಂವರವನ್ನು ವಿರ್ವಾಡಿಸಿ, ಶಿವ
ಧರ್ಮಸ್ಥನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಬಾಗಿಬಿಟ್ಟವನನ್ನು ಅವಳು
ಮೆಚ್ಚುವೆಂದು ಮಂಥಪಿಡಿಸಲು ಜನಕನು ಆಗಲೇ
ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಹೀಗೆ ಸೀತೆ ಅರೋಂದನ್ನೂ ಆರಿಯದೆ ಮಿಥಿಲಾ ನಗರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವಳಾದಳು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಯೋಗರಕ್ಷಣೆಗೆ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವೆನೆಂದು ಜನಕನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ದಶರಥನು, "ರಾಕ್ಷಸರಿಂದ ಯೋಗರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಲು ಈ ಹಸುಬಾರರಿಂದ ಹೇಗಾದೀತು? ಓ ಮಹರ್ಷಿ! ಅವರು ಅಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕ್ಷಾಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕಲಿಸುವೆನಾಗಿವೆ" ಎಂದನು. "ಅದು ನಿಜ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ತಾನೇ ನಾನು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ? ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಾಜಪುತ್ರನಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ವಿದ್ಯೆಗಳು ಬೇಕೋ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಕಲಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಹೆಚ್ಚಳಿಯಿಂದ ವಸಿಷ್ಠನನ್ನು ಮೋಡಿದನು.

ವಸಿಷ್ಠನು ಮುಗುಳುನಗುತ್ತಾ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಆತ ನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ದಶರಥನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಮುನಿಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ತಲೆಮುಡಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಧನುರ್ಬಾಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟರು.

ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಅವರಿಗೆ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯ ವಿಶೇಷ ಗುಪ್ತಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ, ಸಿದ್ಧಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿಗಳಾದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಸುನಿಖಿತ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಧನುರ್ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಿಗೂ ಕೊಡುಲೆಕ್ಕಿದಂತೆ ಪಾಠ ಪಠಿಸಿದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಮುಷ್ಠಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ಯೋಗವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಬೇಕಾದ ಒಪ್ಪಂದಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಆರ್ಭಟಿಸುತ್ತ, ರಾಕ್ಷಸ ತಾಟ ಸಿಡಲಿನ ಹಾಗೆ ಅಶ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಳು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಯಾವ ಸಂದೇಹಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರಿಸದೆ ತಾಟಕಿಯನ್ನು ಕ್ಷೋಮಿತ ರಾಮನಿಗೆ ಅಸ್ತ್ರಗಳೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಮನು ತಾಟಕಿಯ ಮೇಲೆ ಶರವರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಸುರಿಸಿದನು. ಅವಳ ಸಮಾಂಗವನ್ನೂ ಬಾಗಗಳು ಚಿಚ್ಚುಕೊಂಡವು. ಅದರಿಂದ ಅವಳು ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತದ ಹಾಗೆ ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಳು.

ರಾಮನ ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗದ ಕೌಶಲವನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ತಾನು ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸಿದ ವಿದ್ಯೆ ಸಾರ್ಥಕವಾದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಯೋಗವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ರಾಮನಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಕೆಲವು ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪದೇಶಿಸಿದನು. ರಾಮನೂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನೂ ಧನುರ್ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಅಶ್ರಮದ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗುತ್ತ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಯಾಗ ನಾಶನವನ್ನೇ ಧೈಯ
ಮಾಟ್ಟುಕೊಂಡ ಮೂರನೆಯ ಸುಪಾತುವೂ
ಒಟ್ಟಿಗೆ ಅಶ್ರಮದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು. ಮರುಕ್ಷಣ
ದಲ್ಲಿ ರಾಮನು ಎರಡೇ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿ
ಸಿದನು. ಸುಪಾತು ಸತ್ತುಬಿದ್ದನು. ಮೂರನೆಯ
ಬಾಣದ ಪಟ್ಟಿನ ವೇಗಕ್ಕೆ ಕೊನೆಯುಸಿರೆನೋಂದಿಗೆ
ಸಮಾಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದು, ಹೇಗೋ ಬದುಕಿ
ಲಂಕೆಯನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ಯಾಗವು ನಿರ್ವಿಘ್ನವಾಗಿ ಸಾಗಿತು.
ಯಾಗ ಸಮಾಪ್ತಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು
ರಾಮನ ಕೈಯಿಂದ ಹವಿಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಹೋಮ
ಮಾಡಿಸಿದನು. ಆಗ ದುಷ್ಟಕುಲದಿಂದ ಹೊರಟ
ಜ್ವಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತ ಅರ್ಧವಂಶಾಕಾರದ ಒಂದು
ದಿವ್ಯ ಬಾಣವು ಕಾಂತಿಯುತವಾಗಿ ಮೇಲ್ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು, "ರಾಮಾ, ಅದು ನಿನ್ನ ಬಾಣ.
ರಾಮಬಾಣವೆಂದು ಅದು ಹೆಸರು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಈ ಬಾಣಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಸ್ತವೂ ಶ್ರವಣ
ದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುವಿನ ಕುಣವನ್ನು ತರಿದು ಮತ್ತೆ
ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಬಂದು ಸೇರುವ ಬಾಣವಿದು."
ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಬಾಣವನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟನು.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಯಾಗಗಳನ್ನೂ
ಮಾಡಿದನು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ಇನ್ನೂ
ಕೆಲವು ಮಹಾಮಹಾ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ
ಉಪದೇಶಮಾಡಿದನು. ತೋರುತೋರು ಬಾಣಗಳನ್ನೂ
ಕೊಟ್ಟನು ಅವನು ಕೊಟ್ಟ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾಣ
ವನ್ನೂ ಕೃಷ್ಣಗೊತ್ತಿಕೊಂಡು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಪ್ರಣಾಮ
ಮಾಡಿದನು ರಾಮ.

"ರಾಮಾ, ನಾನೂ ನೀನೂ ಸುಯೋಧನ
ಜಡರು. ನಡಗೆ ತಿಳಿದ ಅಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ
ನಿನಗೆ ಉಪದೇಶಿಸಿದುದಿಲ್ಲ. ನಡಗೆ ಒರಳಿ ಸಂತೋಷ
ವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನಂತಹ ಸತ್ತಾತ್ಮನಿಗೆ ಗುರುಪಾಸಿ
ಕೊಂಡು ನಾನು ಪಪ್ಪಾಪಲಕಿತನಾಗುತ್ತೇವೆ."
ಎಂದನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ.

"ಗುರುದೇವಾ, ನಿಮ್ಮ ಕೃಪೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾದ
ನಾನು ಧನ್ಯನಾದೆನು" ಎಂದನು ರಾಮ.

ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನ ಸಿದ್ಧಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮ
ಒಕ್ಕಗಾರು ಯೋವನವಂತರಾದರು.

ಒಂದುದಿನ ಅಸ್ತ್ರಶಸ್ತ್ರಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಉಪ
ಸಂಹಾರಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಾ
ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು. ರಾಮನನ್ನು ಪಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ
ಬೋಧಿಸುತ್ತ, "ರಾಮಾ, ನಿನ್ನ ವಿಶಾಲ ಸಮನಾಳ
ವಿಂಡಗಳು ಶಾಂತಿಚಂದ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಸರಿಸುತ್ತ,
ನನ್ನ ಅಶ್ರಮವನ್ನು ಶಾಂತಿಯಿಂದಾಗಿ ಮಾಡಿದಂ
ದರಿಂದ ನೀನು ಶಾಂತರಾಮನು, ಸುಂದರರಾಮನು!"
ಎಂದು ಬೆನ್ನುಹಕ್ಕೆ ಶ್ಲಾಘಿಸಿ ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಭರುವಂತೆ
ಹೇಳಿ, ಅಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಟನು.

ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ವಿಧಿವಾ ನವರದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಗೌತಮಾಶ್ರಮದ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ರಾಮನ ಪಾದವು ಹಾಗಿ, ಒಂದೆಯ ಕಲ್ಲೊಂದು ಸ್ತೀಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಎದ್ದಿತು. ಅವಳೇ ಅಹಲ್ಯೆ. ರಾಮನ ಪಾದಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ಅವಳ ಶಾಪವಿಮೋಚನೆಯಾಗಿ ರಾಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. ರಾಮನು ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ಹಿಂಜರಿದನು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಬೆರಗಾಲದಿಂದ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಗೌತಮನು ತಪ್ಪನ್ನು ಸಾಕುವುದಾಗಿ ಎದ್ದು ಬಂದನು.

ಅವನು ರಾಮನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, "ರಾಮಚಂದ್ರಾ, ನನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಶಾಪವು ತೀರತು. ಅವಳನ್ನು ಪಾಪವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಿಸಿ ನೀನು ಪಾವನ ರಾಮನಾದೆ" ಎಂದನು.

ಗಡುವು ಮುಗಿದು ಅಹಲ್ಯೆಯ ಶಾಪವಿಮೋಚನೆ ಯಾಗಿರಬಹುದು. ಶನ್ನಲ್ಲೇನಿದೆ? ಎಂಬ ಹಾಗೆ ರಾಮನು ಗೌತಮನನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಗೌತಮನು ತದೇಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ಹೌದು, ರಾಮಾ! ನೀನು ಬಂದಿ ಮುಟ್ಟಿದ ಕೆಂಡ. ಮಾಯಾಮಾನುಷ ವಿಗ್ರಹನು" ಎಂದನು.

ಹೌದು ಹೌದೆಂಬಂತೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ತಲೆ ಯನ್ನು ಅಲುಗಿಸಿದನು.

"ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅವತಾರಗಳಲ್ಲಿ ರಾಮಾವತಾರದ ಅನಂತರ ಕೃಷ್ಣಾವತಾರದಲ್ಲಿ, ಕೃಷ್ಣನು ತಾನು ಅವತಾರಮೂರ್ತಿ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮಾಯಾಮಾನುಷ ವಿಗ್ರಹವೆನಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಾಮನು ಪರಿಪೂರ್ಣ

ಮಾನವನು ಹೆಗಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕರ್ತವ್ಯವಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಮನುಷ್ಯನು ಮೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ನಡೆದು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. "ಇದೇ ರಾಮಾವತಾರದ ವಿಶೇಷ" ಎಂದು ಸೂತ ಪುರಾಣಕನು ವಿವರಿಸಿ ರಾಮಾಕಥೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಗೌತಮನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಶ್ರಮದೊಳಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಅತಿಥಿಸತ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೊರಟನು.

ಮೂರದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕೋಲಾಹಲವು ಕೇಳಿಸ ತೊಡಗಿತು.

ಜನಕಮಹಾರಾಜನು ಸೀತಾ ಸ್ವಯಂವರ ಮಹೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಮಹರ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಭಕ್ತ ಪೂಜಕವಾದ ಆದರವ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಶತಾನಂದ ನೆಂಬ ಪುರೋಹಿತನ ಮೂಲಕ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಶತಾ

నందను అతర్వా గోతమర కుమారను
తానందన ప్రియు టిందే విధిరాదానంద
రాజలాంఛనాళిందిగి పరివారవూ ఒరు
క్రీడకు తానందను ఏర్పాటుకాను చరితము
సద్భావమేకే జేసిరిట్లనను.

దారియల్లి అదిరాద విత్తామిత్రుని నోడి
తానందా ప్రియమిదియ అచోగి ప్రణామ
మోది జనన ఆహ్వానము కేసిట్లను.

విత్తామిత్రునింద తన్న తాయ అతల్మయ
తాపవిమోక్షనయాయితేందు తరదు. తరు
నారకు అక్క సందించ, రామనన్ను కీర్తసి
తుండకామిందర ఒకే తోడను

మంద విత్తామిత్రును రామలక్ష్మణ
రేందిగి విధిలేయన్న తలచదను.

ఒక యద్వానవల్లి విశరిశేసిందిట్లను.
అపోందిగి అవళ తంగి లామిళియం

ఇట్లను. ఆ యద్వానవనదోళగిన మోగ
దిందాగియే విత్తామిత్రును రామలక్ష్మణ
రేందిగి నదయిత్తిట్లను.

అగి శీతయం రామనం ఒట్టరన్నెట్టరు
నోడిశేసిందను. రామనన్ను నోడిద
కుంజరే ఒకయ చూసిగి త్తాదా మన
అనికు. మత్త అవళు అల్లి నిల్లలాగదే
అడిగళు తడుదిశుక్తిరలు అతావర మందిర
దోళగి ఓడి మరేయదళు. లామిళి
లక్ష్మణుల్లి మున్ను శక్తిశేసింట్లను శీతం
టందయే తోడళు.

శృంగుంవరక్కి జననెట్ట శంభవ వారంభ
వాయకు. అకేంత రాచాధిరావరిందల
శంపన్న రాదవరిందలూ శివధనుష్టన్ను
అలిగివలూ కేడిద సాధ్యవారిల్లి.

ఒకరాచా నిరాకవడుక్తియేగా శివంబ
తక్తిరవ్వు శీత. దురదర్శిరవ రామనన్ను
కేసింట్ల, లామిళియం. అతన్ను నోడివ్వు
అలిగితే నోడిదళు.

విత్తామిత్రుని రామనన్ను మందక్కి కేసింట్ల
శివంబ. అలయిగదేదన అదేశదన్ను శివం
వకు రామను తాను కేవల నిమిత్తమాత్ర
నంబ తాగి తోడిగి శివధనుష్టిగి శమంబరి
శివంబ. ఒక అనేమరి కేట్లన జల్లెయన్ను
ఎళిదంతే శివధనుష్టన్ను అవరేలేయోగి
అక్తిరదియ, అతన్ను అలిగి అలిగిక్తిరే
భయంకరాళా శమంబరే దోడ్త త్త
దోందిగి శివధనుష్ట మురిందుతోయెతు.

ఆ మహాధ్వనియ తరంగాళు దిగంతాళల్లి
వ్యాపిశేసింబ తోడిగి, దక్షిణ మహా
సమద్రవ మహేంద్ర మన తద మేలి తన్ను

ನದಿಯವ ಪರಶುರಾಮನ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಕೂವಳೇ ಪರಶುರಾಮನು ಕಮ್ಮಸಿನ ಮತ್ತೆತ್ತನು. ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮತ್ತೊಂದು ರೂಪವಾದ ಗೋರೋಕುಮ ಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳು ಅವನ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದು, ಕೃಷ್ಣನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಕೋದಂಡವನ್ನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಂಶನಾಶ ರಾಮನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಪರಶುರಾಮನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು.

ಸೀತೆ ರಾಮನ ಕೊರಳಿನಲ್ಲಿ ಪರಮಾಲೆ ಹಾಕಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಂದೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಿಂತಳು. ಆಮೇಲೆ ಸೀತಾರಾಮರ ಕಲ್ಯಾಣದ ವಿವರಗಳು ಭರದಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ದಶರಥನು ಸೆಳುಟು, ಸಪರಿವಾರವಾಗಿ ಮಿಥಿಲೆಗೆ ಸಾಗಿಬಂದನು.

ಮದುಮಕ್ಕಳಾದ ಸೀತಾರಾಮರು ಹಸಿ ಮಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು 'ಅರಸಿನೆಣ್ಣೆ' ವಿಧಿ ನೆರವೇರಿಸುವಾಗ, ಸೀತೆಯು ಕಮಲದಂತಹ ಅಂಜಲಿ ಯಲ್ಲಿ ಮುತ್ತುಗಳು ಪದ್ಮರಾಗಗಳಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತ ರಾಮನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಜಾಜಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮಳೆಯಂತೆ ಬಿದ್ದವು. ಅವು ರಾಮನ ಶರೀರದಿಂದ ಜಾರುವಾಗ ಇಂದ್ರನಿಲಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

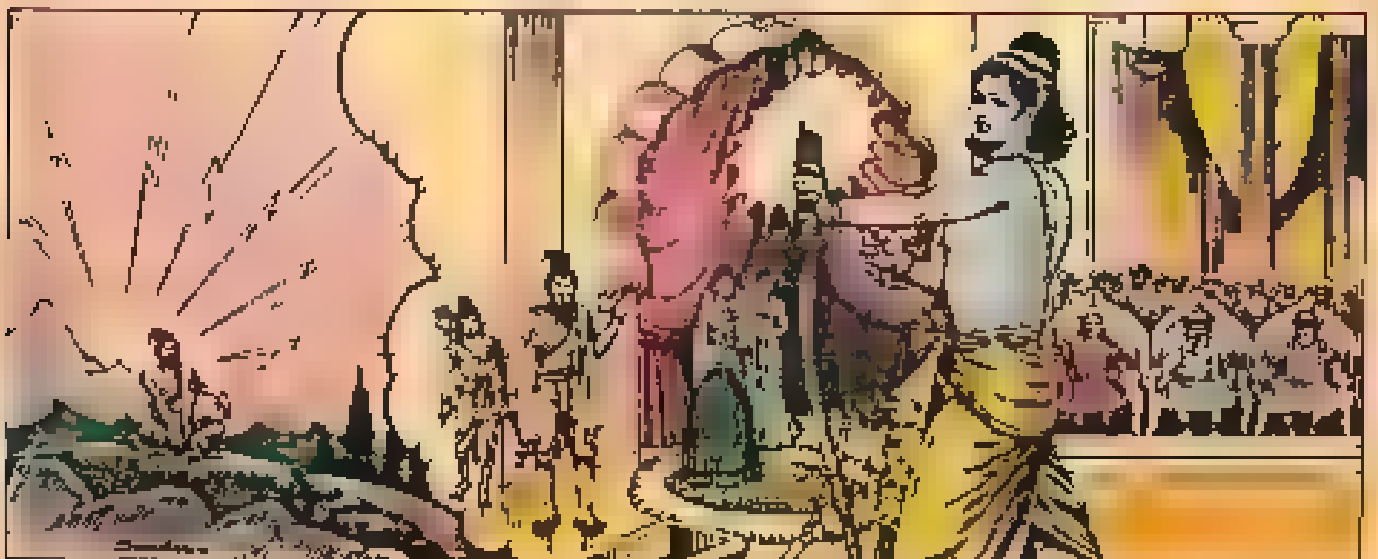
ಸೀತೆಯು ತಂಗಿಯಾದ ಉಮಿಗಳೆಯನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮಾಂಜವಿಯನ್ನು ಭವ

ನಿಗೂ, ಶತಕೂವೆಯನ್ನು ಶತ್ರುಘ್ನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಸೀತಾರಾಮ ಕಲ್ಯಾಣ ಮುಖೋತ್ಥವವೊಪ್ಪಿಗೇ ಮಮಮಗಳು ನಡೆದುವು.

ದಶರಥನು ಕುಮಾರರೊಂದಿಗೂ, ಸೋದರಿಯರೊಂದಿಗೂ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಗಬೇಗನೆ ಈ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಪರಶುರಾಮನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ದಶರಥನು ರಥದಿಂದ ಇಳಿದು ಕ್ಷತ್ರಿಯಾಂತಕನಾರ್ ಪರಶುರಾಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ರಾಮನ ತಲೆಗೆ ಬದಲಾಗಿ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿಯುವಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

"ಆ ಕಾರ್ಯವನ್ನು" ನಾನು ಯಾವಾಗಲೋ ದಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಪರಶುರಾಮನು ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಓ ರಾಮಾ! ನೀನು ಆ ಹರನ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಮುರಿದೆಯಂತೆ. ಈ ಬಲ್ಲಿಗೆ ನಾಣೀರಿಸು ನೋಡು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕೋದಂಡವನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಅದನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ, ಪರಶು ರಾಮನಲ್ಲಿಟ್ಟ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಂಶವು ರಾಮನನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಿತು. 'ಕೋದಂಡವನ್ನು' ಹಿಡಿದು ರಾಮನು ಬಹಳ ಗಂಭೀರವುರುಷನಾಗಿ ನಿಂತು ಅದನ್ನು ಒಗ್ಗಿಸಿ ಹದೆಯೊರಿಸಿದನು.

ದುಷ್ಕೃತ್ಯರು

ಅದೇ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಪರಿಷ್ಕಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜಿ ತಮ್ಮಮ್ಮ ಎಂಬ ವರ್ತಕನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಪಾಂಬಾ ವಾಕ್ಯಾತುರ್ಯ ಉಳ್ಳವನು. ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಗುಣದವನು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಲಾಭವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಧನವಂತನೂ ಆಗಿದ್ದನು.

ಆ ಸಗರವನ್ನಾಳುವ ರಾಜನಿಗೆ ಅಜ್ಜಿನ ಪ್ರಭಾವ ವನ್ನೂ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಈರ್ಷ್ಯೆಯಾಯಿತು. ಆ ಸುಗತಿ ಅಜ್ಜಿ ತಮ್ಮಮ್ಮಗೆ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಇಮ್ಮ ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವುದು ಸ್ವೇಚ್ಛೆ ವಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಪಾನ್‌ಪಾ ಎಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲ್‌ಸುವ ನೆರೆದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಪಾನ್‌ ಪಾ ಯುವಕನಾಗಿದ್ದನು. ಧರ್ಮ ಶುಭ್ರದೇವತೆಯು ವಹಿಸೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರಿದ್ದಿತು.

ಅವನು ಅಜ್ಜಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಆಶಿಸುವನೆಂದು ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅಜ್ಜಿ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಾಜನ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ದನು. ಹಾಗು ತನ್ನ ವಿನಯ ಪ್ರವರ್ತನೆಗಳಿಂದ,

ಚಾತುರ್ಯವಾದ ಮೊತುಗಳಿಂದ ಆ ರಾಜನನ್ನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ದಿನಾ ತನ್ನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಒದ್ದಾಡೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಜಿ ವಿನಯದಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿ, "ಪ್ರಭೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದು ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡದೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮಹಾರಾಜರ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರುವುದು ಅಪ್ಪಾ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಆದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇತರರಿಗೆ ಈರ್ಷ್ಯಾಸೂಯೆಗಳು ಬರಲು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ರಾಜನು ಆ ಮೊತುಗಳನ್ನು ಅಪ್ಪಾಗಿ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಂದಾಗ ಅವನು ತನ್ನ ಮೂವರು ವಜೀರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ, ಅಜ್ಜಿನೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಾ ವಿಚಾರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಇದು ವಜೀರರಿಗೆ ಕೋಪ ಉಂಟಾಗಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮೂವರು ವಜೀರರು ಒಂದೆಡೆ ಕೂಡುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು, "ಈ ಅಜ್ಜಿ ತಮ್ಮಮ್ಮ ಸಾಧಾರಣವಾದ ಆಸಾಮಿಯಲ್ಲ. ರಾಜನನ್ನೇ ತನ್ನ ಬರೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ.

“ಅದಕ್ಕೆ ಏನು ಮಾಡೋಣ?” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಜೀರ, “ಅವನಿಗೆ ಅಂತ್ಯ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ದಾರಿಯೂ ಇದೆ. ಒರ್ಕಿ ರಾಜನ ಮಗಳು ಅವರೊಡನೆ ನಾಟಕವನ್ನು ಸುಂದರಿ ಎಂದು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವಷ್ಟೆ? ಬಹಳ ಮಂದಿ ರಾಜರು ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ರಾಯಭಾರ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಕೂಡಾ ಕೊಂಪರಿಗೆ ಒಂದುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಒರ್ಕಿ ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುವುದು. ನಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನಾವು ಆ ಒರ್ಕಿ ರಾಜನ ಮಗಳ ಅಂದಬಂದಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಬಾಯ್ತುರಿಸುವ ಹಾಗೆ ಹೇಳೋಣ. ಮದುವೆಯ ರಾಯಭಾರಕ್ಕೆ ಆದಾನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಯೂ ತಿಳಿಸೋಣ. ಅಗ ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದನು.

ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಮ್ ಪ್ರವಂಚದಲ್ಲಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಲು ಇದು ಒಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಉಪಾಯವೆಂದು ಉಳಿದಿದ್ದರು ವಜೀರರೂ ಹೇಳಿದರು. ಅಂತರ ಆದರು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಅವನ ಮದುವೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೆತ್ತಿ, ಒರ್ಕಿ ರಾಜನ ಕುಮಾರಿಯ ಪಾಂಡುರ್ಮವನ್ನು ಕೂಡಿಸಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುವಂಥಾ ಪೇಳಿಕೊಡಗಿದರು. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಸಾಗಲು ರಾಜನಿಗೆ ಒರ್ಕಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿತು.

“ಸರಿ, ಅವಳನ್ನೇ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಒರ್ಕಿ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ ಮದುವೆಯ ರಾಯಭಾರಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬಹುದೆನ್ನುವಿರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

“ಪ್ರಭೂ, ಈ ಕೆಲಸ ಸಂಗಮವಾಗಿ ನೆರವೇರುವುದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ರಾಯಭಾರಿಯ ವಾಕ್ಯಾಹಾರ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅವನು ಮೊದಲು ಒರ್ಕಿ ರಾಜನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಚಾತುರ್ಯವೂ ರಾಜ ಮಯ್ಯ ಮೆಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಳದು ಮುಕಾಡುವವನಾಗಿರಬೇಕು” ಎಂದನು ಒಬ್ಬ ವಜೀರ.

“ಹೌದು ಹೌದು. ಈ ಯೋಗ್ಯತೆಗಳೆಲ್ಲ ಇರುವವನೆಂದರೆ ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಮ್ ಒಬ್ಬನೇ ಎಂದು ನನ್ನ ವಿನಮ್ರವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ” ಎಂದನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವಜೀರ.

ರಾಜನು ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಮ್‌ನನ್ನು ತನ್ನ ಮದುವೆಯ ರಾಯಭಾರದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಒರ್ಕಿ ರಾಜನ ಬಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಒರ್ಕಿ ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಯ್ಯಾದೆವನು, “ಸರಿ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕಾದ್ದು ನ್ಯಾಯವೆ! ಏನು ಹೊಸದಾಗಿ ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೋಡು.” ಎಂದು ಅಬೂನನ್ನು ತನ್ನ ಮಗಳ ಬಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಸೇವಕರು ಅಹೋನನ್ನು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಇರುವ ಭವನಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಾಲಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತಿವಾಸಿಯ ಮೇಲೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಕುಳಿತು ನಾಲ್ಕೈದು ಕ್ಷಣಗಳಾದ ಮೇಲೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಹೋನೊಂದಿಗೆ "ಅಲ್ಲಿರುವ ಬಹುಮಾನ ವಸ್ತುಗಳು ನಿಮಗಾಗಿಯೇ" ಎನ್ನುತ್ತ, ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪರಿವಾಣವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಳು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಲಾದ ಒಗಟೆಯ ಚಿನ್ನದ ನಗೆಗಳು ಇದ್ದುವು.

ಅಮೇಲೆ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅಹೋ, ಅವಳೆಲೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ರಾಜನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನು, "ಏನಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಮಗಳು ನೀನು ಕುರುಡ, ಕಿವುಡ, ಮೂಕನೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಏನು ಸಮಾಚಾರ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಪ್ರಭೋ, ನಮ್ಮ ರಾಜನು ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಬಯಸಿ ಇವನ್ನು ನಿಮಗೆ ಬಿತ್ತರಿಸಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವಳನ್ನು ಬೆನ್ನಾಗಿ ನಟಿಸಿಪರ್ಯಂತ ನೋಡಿ ಬರಲು ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯನ್ನು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಾನು ಕೊಡುವುದು ಮರ್ಯಾದೆಯಾಗಲಾರದು. ಅವಳು ಮಾತಾಡಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದೆನು. ಉತ್ತರವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಿನ್ನವಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಬೆನ್ನಾಗಿದೆ, ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಬಹು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ನೋಡದೆ ನಿರಾಕರಿಸಿದೆಯೇಕೆ?" ಎಂದು ಕಿರಿಗೇ ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

"ನಮ್ಮ ರಾಜನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಕಾವು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ

ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಒಹುಮಾತಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ವಧ್ಯತೆಯು. ಅದುದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಕುಳಿಗೆ ಬಂದನು" ಎಂದನು ಅಹೋ ತಮ್ಮಾಮ್.

ಅಹೋ ಹೇಳಿದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜನಿಗೆ ಓಡಿಬಂದದಷ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. "ನಿನ್ನೇ ಇಷ್ಟು ನ್ಯಾಯನಿವೆ, ಇದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನಿಗೆ ಎಷ್ಟಿರಬೇಡ! ಈ ಮೊದಲು ಬಂದ ಮದುವೆದು ರಾಯಭಾರಿಗಳು, ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಾವು ಬಂದ ಕೆಲಸ ಮರೆತು, ಅವಳನ್ನೇ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತ, ಪರ್ವವಿಲ್ಲದ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ವ್ಯವಹರಿಸಿದ್ದರು. ಕೊಟ್ಟ ಒಹುಮಾತಗಳನ್ನು ಭಕ್ಷಕರ ಹಾಗೆ ಅತ್ಯಾಹುರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರುಪ್ಪುಗಳಲ್ಲಿ ಭದ್ರಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಹಿಡಿದ ದುರ್ಗತಿ ಏನು ಗೊತ್ತೇ, ನೋಡು"

ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕೋಣೆಯ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಅಳೆದೆ ತೋರಿಸಿದನು.

ಈಗ ಕಾಣಿಸಿದ ಮೊದ್ಬಮೊಂದು ಕುರಾರಿ ಕಾಣ ದಕ್ಕೆ ಬೈದಿರಲಾಗಿತ್ತು ಇತರ ರಾಜಕ ರಾಯಭಾರಿಗಳು ಲಾಯಕರಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಈಗ ಕೇಳು. ನಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ನಮಗೇನೂ ಅನ್ಯಾಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅವಳು ಕೊಟ್ಟ ಒಂದು ಮಗು ಗಳನ್ನು ನೀನು ಕೊಂದುಕೊಲ್ಲಬಹುದು” ಎಂದು ಬಿರ್ಲಾ ರಾಜ.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕಿಂಗ್‌ಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದ ರೊಳಗೆ ಬಿರ್ಲಾ ಕಾಜನ ಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ ಅದ್ವೈತ ಮ ರಾಜನ ಮದುವೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಅವಳು ಕುಮಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಪೈದಿನಲ್ಲಿರಿಸಿದ ರಾಯಭಾರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಿರ್ಲಾ ಇವನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಲಿಸಿದನು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಲೂಕಿ ತಮ್ಮಾಮ್ ರಾಯ ಭಾರವು ಸಫಲವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಮೂವರು ಪಡೆರಡೂ ದ್ವೇಷದಿಂದ ಕಾರಿಯ ಕೊಳವೆಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಲೂಕಿ ತಮ್ಮಾಮ್ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಒತ್ತುವ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅವರು ಏನು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ, ಒಂದು ಬೀಲ ಒಳಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು.

ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಕಾರಣ ಒತ್ತುವ ಆ ತುತ್ತಾಗಿರಲೂ, ರಾಜನ ಕೂಗುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ರಾಜನ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿ ಮಗ, ಅವನ ಗುಳೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವನಾಗಿ ತನ್ನ ಅಂತರ ಕಿ ಎತ್ತಿಕೆ, ತಮ್ಮ ಸಂಘವಾಗೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು, “ಅ ಮಂಜನ ಪಂಬದ ಮಾತು ಕೇಳಿದೆಯಷ್ಟೆ ?” ಎಂದನು.

“ಯಾವ ಮಂಜ ?” ಎಂದು ಎರಡನೆಯವನು ಕೇಳಿದನು.

“ಇರುವುದೇ ಒಬ್ಬ ಮಂಜ. ಅವನೇ ಲೂಕಿ ತಮ್ಮಾಮ್ ಮಹಾರಾಜರ ಮೊಗು ಕೊಡ್ತೆ ರೀತಿ ಅವನನ್ನು ಮಂಜನೆ ಎಂದು ಗೊತ್ತಿದೆ” ಎಂದನು ಮೊದಲನೆಯವನು.

“ಅ ಬಿರ್ಲಾ ರಾಜನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಚಾತುರ್ಯದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದನಂತೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಅವನ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವಂತೆ. ಇದೇ ಒಳಗಟ್ಟು” ಎಂದನು ಎರಡನೆಯವನು.

“ಹಾಗೇನು ! ಈ ಲೂಕಿ ತಮ್ಮಾಮ್ ಬಹಳ ದುಡ್ಡುನೀಡು ಅವಳ ಮಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಹಾಗೆ

“ಗೂಗೊತ್ತಿದೆ ಅದರೆ ಅವನು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ದವ್ವನೆಂದು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಅಂದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ಮೊದಲನೆಯವನು.

ರಾಜನು ಎಚ್ಚರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಸೇವಕರ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಬೆಳಗಾಡ ಕೂಡಲೇ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ, ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಪ್ ನನ್ನು ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿಟ್ಟನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು ನೌಕರರು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಜಗಳಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕೂಗಾಡುವುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ರಾಜನು ಕೋಣೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಶಬ್ದ ಮಾಡದೆ ನೌಕರರ ವಿವಾಸದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ಹುಡುಗರಿಬ್ಬರೂ ಜಗಳಾಡಿಕೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

“ನನಗೆ ಆ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪಾಲು ಒಲಬೇಡು. ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿನಗಿಂತ ನಾನೇ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಬೇಲವನ್ನೂ ಅವರು ನನ್ನ ಕೈಗೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದನು ಒಬ್ಬ.

ಎರಡನೆಯವನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ, “ನಾವು ಅರ್ಧ-ಅರ್ಧ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಅದೇ ನ್ಯಾಯ! ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ನಾನು ಒಪ್ಪ

ಲಾರೆ” ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಎರಡನೆಯವನಿಗೆ ಮುಷ್ಟಿಘಾತವು ಸಿಕ್ಕಿತು.

ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಂಗರಕ್ಷಕರನ್ನು ಕರೆದು ಆ ಹುಡುಗರನ್ನು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಎಳೆದು ತರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಛಗಳಾಟದ ಕಾರಣ ಹೇಳಿ, ಮೂವರು ವಜೀರರೂ ತಮಗೆ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳ ಆಶೆ ಹಚ್ಚಿ, ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟುದರಿಂದಲೇ, ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಮ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಗುಳ್ಳು ಹೇಳಿದೆವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ರಾಜನು ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಮ್ನನ್ನು ಪೈದಿನಿಂದ ಬರಮಾಡಿಸಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಾಗಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿದನು.

“ಪ್ರಭೂ, ಮೊದಲೇ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ವಿಚ್ಛಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನಷ್ಟೆ? ತಮ್ಮ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಅವಾಯಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು? ಇದರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೆಷ್ಟರವನು?” ಎಂದನು ಅಬೂ ತಮ್ಮಾಪ್ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ.

ರಾಜನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ದುಪ್ಪ ರಾದ ಮೂವರು ವಜೀರರನ್ನು ತಕ್ಕ ವಿಧವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ಅಬೂನನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಧಾನ ವಜೀರನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಮಧ್ಯವಾ ಲೋ - ಕುರು ಕಾಕುಕದ ಕುರುಕು ಸ್ಥಳದ ಮರುಮೋ ದುರು ಬಿಡು!

2

[ಅದೇನು ಸಹ ಇಂಥ ಏನು ದೇವತೆಗಳು ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದು ತಂದಿತು. ಆದರೆ ವ್ಯಾಧಿಯು ಇನ್ನೂ ಅನಾಥವನ್ನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಇದು ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪಣೆಯ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಬರಲು ಅದೇ ವ್ಯಾಧಿ ಮೂಲಕ ಅದೇ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯಾಧಿ ದೂರ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ.]

ದೊರ ಹಾಗೆ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳವೇ ಅಲ್ಲಿನ
ಹಿರಿಯರ ಕೈಬಾರಿ ನಿಂತಿರುವ ಪದ್ಮವಾದನನ್ನು
ನೋಡಿ ಸಾಯುವೆನೆಂಬ ಭೀತಿ ಹಾರಿಹೋಯಿತು.
ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವನು ಪದ್ಮವಾದನ ಕೈಗಳ
ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದೂ ಆಯಿತು. ಆಹಾ! ಪದ್ಮವಾದನು
ಎಷ್ಟು ಗಿಟ್ಟಿಗನೋ ! ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ತಲೆಯೊಡೆಯ
ದಂತೆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಎದು ತನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೂವಾಡಿದ
ನೆಂದು ಹೊಗಳಿಸು ಸಂತಾನಪದಂಕ್ತಿರಲು, ಪದ್ಮ
ವಾದನು ಅವನನ್ನು ಹಗುರಾಗಿ ಇಳಿಸಿ ನೆಲದಲ್ಲಿ
ನಿರಿಸಿದನು.

“ಹಿಂಗಲಾ ! ಏನಾಯಿತು ? ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ
ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡ್ಲಿವಷ್ಟೇ ? ಚೆನ್ನಾಗಿರುವೆಯಾ
ಅಪ್ಪಾ ?” ಎಂದು ಮ್ಯಾಡ್ಲಿಂಡಿಂದ ಕೇಳಿದಳು. ಎದ್ದು
ಪಾದ “ಹಾಗೇನಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಬಲ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ
ಬರುವಾಗ ಸಿಕ್ಕು ಗಿಕ್ಕು ಹೇಗೆ ಬಿದ್ದಿತು ? ಕೆಲವೇ
ಭೂತದ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೋಸ ಹೋಗಿ
ಬಿದ್ದೆ. ಇಂಥ ಕಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿ ಕಂಡುಬಂತೆ ಎದುರಿಸಬೇಕೆಂದು
ನಿಮ್ಮ ಬೆಂಬಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಇರುವಾಗ ಯಾವ
ಭಯವೂ ಇನ್ನಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಹಿಂಗಲನು ಹಿಂದಿರುಗಿ
ನೋಡಿದನು.

►

ಬೇಕೆನ್ನುವಿರಿ? ದೇವಾಲಯವು ಮತ್ತು ನದಿ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದೆ!" ಎಂದನು.

"ಹೋಗಲಿ, ಹೋಗಲಿ. ಈ ದಿನ ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಇಷ್ಟೇನೂ ಮಾಡುವಂತಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನಂದ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಪರ್ವದಿನ ನೋಡು ಒಂದುತ್ತದೆ, ಅದಿನ ನೀನು ಮಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಪುನಾಮಾಯನ ಸಮಾಧಿಯ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುವರೆಗೂ ನಾವು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದರಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ ವಾಗಬೇಕಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಗದೆಯನ್ನು ಅಳಿಸಿ, ತರುಗೊತ್ತು, ದೂವಸು ಮತ್ತು ಕಟ್ಟು ಮುಂತಾದ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ವಿಜ್ಞಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವೂ ಸುಂದರವೂ ಆದ ಭೂಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕಿದನು.

ಅತ್ತರಿಯದಿಂದ ಆ ಮಾಯಾಭವನವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಒಬ್ಬನು (1) ಬಿಡುತ್ತಿರುವ ಪದ್ಮಪಾದನು ಅವರನ್ನು ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಭವನ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಂಡು ಬಂದಾಗ, ಮುಟ್ಟಿದ್ದ ಬಾಗಿಲುಗಳು ಕಟ್ಟಿವೆ ತೆರೆದ ಕೊಡುವು ಕಂಡುಬಂದಾಗ, ಅವರೂ ಅಚ್ಚಿಗಟ್ಟಿ ತರೀರದ ಇಬ್ಬರೂ ಭಂಡಿಗಳು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಪದ್ಮಪಾದನಿಗೂ ಒಬ್ಬನಿಗೂ ಒಬ್ಬನು ಒಬ್ಬರ ಮೂಲೆ ಕೆಳಗೆ ಎರಡು ಮೂಲೆಗಳ ನಡುವೆ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟರು.

"ಯಾರಿವರು ಪದ್ಮಪಾದರೇ?" ಎಂದು ಒಬ್ಬನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳಿದನು.

"ಇವರು ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ನಮಗೆ ವಿಶೇಷ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ಮಾಡಿಸಲು ಬಂದಿರುವ ಮಾಯಾಸಿದ್ಧಿಗಳು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಮೂರುದಿನ

ಇದ್ದಾರೆ. ಗುರುಕೃಷ್ಣನಿಂದ ೩೬೦೦೦ ಸಾಧ್ಯವೆ? ಈ ವಿಶಾಖಮಲ್ಲರಿಗೆ ಬಾಬಾಯಿ ಕುರಿತು ಗುತ್ತಿಗೆ ಕತ್ತಿಮಾಡುವ ಮಹತ್ಕಾರ ಕೋಲುಗಳಿಂದ ತಾರೀಮು ಹೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಾರೀಮು, ಕ. ಕೋಮು, ಕ. ಕೋಮು, ನಾವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು" ಎಂದನು ಪದ್ಮಪಾದ.

ಪದ್ಮಪಾದನೂ ಒಬ್ಬನೂ ಆ ಭವನದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದರು. ಅವರೊಬ್ಬರೂ ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ದ್ವಾರದ ಮೂಲಕ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಕೋಣೆಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ಮೂವರೂ ಕಂಡು ಬಂದು ಕೈರಿದ್ದರು. ಕೆಳಗೆ ಒಬ್ಬನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಅಮಾಯಕವಾಗಿ "ಪದ್ಮಪಾದನು ಇವರೂ ಕೂಡಿ ನಮಗೇನಾದರೂ ಕೆಡುಕು ಮಾಡಲಾರ ಕಷ್ಟ?" ಎಂದನು.

“ಅಂತಹ ಭಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಾರದು” ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮೊದಲನೆಯ ನೋಡಿದ ಕರಗಿಟ್ಟ ಲಟ್ಟಿರನ್ನು ಕರೆದು ಅವರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿದನು.

ಪದ್ಮಪಾದನೂ ಪಿಂಗಲನೂ ಆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅನಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಿಯ ಮೆತ್ತಗಳಿಗೆ ಬದಿಗೆ ಕುಳಿತರು. ಪಟ್ಟಿ ಮೆತ್ತಗೆ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಗಾತ್ರ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೋ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ “ಪದ್ಮಪಾದರೇ, ಇವರು ಗಂಧರ್ವ ಕಾತುರೇ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಇರುವ ಏನಾದ ಪಿಶಾಚಿಗಳೋ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ಉಪ್ಪ” ಎಂದು ಪದ್ಮಪಾದನು ಪಿಂಗಲನಿಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಾಗ “ಒಂಗಳೂ” ಇಷ್ಟು

ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಡಿದರೂ ಅವರ ಕಿವಿ ಬಿಳಿ ಬಿಳುಪು. ಇಂತಹ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ತೋರುಬಹುದು. ನಮಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಬಂದ ಪಿಶಾಚಿಗಳಾದರೂ ಏನು, ಇವು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವುದು ಸುಸ್ಥಿರ ಅವರನ್ನು ಮೂರು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಗಂಧರ್ವ ಕಾತುರೇ ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟು “ಏನು ತಿಳಿದೇಳಿದನು.”

ಪದ್ಮಪಾದನೂ ಪಿಂಗಲನೂ ಸುಖವಾಗಿ ಭೋಜನ ಮುಗಿಯಿತು. ಅಮೇಲೆ ಕೂಡ ಕೋಣದ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುವಿರಿ ಒಂದೊಂದರನ್ನೂ, ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ವಿಧವಿಧವಾದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕುಸ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಮಾಡಿದರು. ಕತ್ತಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಖಣಾಲ್ ಖಣಾಲೆಂದು ಕಾಳಗ ಮಾಡಿದರು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಒಂಗಳ ನಗ್ನವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಹೋದುದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಮೂರು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಪದ್ಮಪಾದನು “ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೋ ಅವರೊಳಗಿನ ಮಾಯಾ ರೂಪಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮಾಯ ಮಾಡಿರುವ ಆ ರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಮುಂತ್ರಗಳಿಂದ ಮಾಯಾ ಮಾಡಲು. ಪದ್ಮಪಾದನು ಈ ಮೊದಲು ಮಂತ್ರ ಪಠಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತ ಅದೇ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು.

ಅವನು ಒಂಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನಮಿಸುತ್ತಾ ಮುಳುಗಿಹೋದ ಪಾಳುಬೇಗುಲದ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ, “ಪಿಂಗಲಾ, ನಾನೀಗ ನದೀಜಲವನ್ನು ಇಂಥ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತೇನೆ ಈ ಮುಂತ್ರವು ಮಹಾಮಾಯೆ ನೆ ಸಮಾಧಿಯೊಳಗೆ ವಹಿಸುವಾಗ ತಿರುಗಿಸಲ್ಪಡುವಾಗ

ರೂಕತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮತ್ತೆ ಹೇಳದೇಕಾದ
ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಎಲ್ಲಾ ನೆನಪಿರೆಯೇ? " ಎಂದು
ಕೇಳಿದನು.

"ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆನಪಿದೆ ಪದ್ಮಪಾದರೇ. ಈ
ಮೊದಲು ಹಿಂದೆ ಪೆಟ್ಟಿನ ಬಾಪ್ಪಗಳು ಆವೃಗಳನ್ನು
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮರೆಯದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿವೆ. ನಾನು
ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆತರೂ ಆ ಪೆಟ್ಟಿನ ಮೋವನ್ನೂ,
ನಿಮ್ಮ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಿದ
ಮಹಾಮಾಯನ ಆ ಶಿಷ್ಯನ ಮುಖಭಾವವನ್ನೂ
ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾರೆ. ಈಗಾಗಿ ಅರಸಿಯ
ದ್ವಾರದಲ್ಲಿರುವವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಗತಿಗಾದನು
ಬದುಕ್ಕನೇ" ಎಂದನು ಪಿಂಗಲ.

ಪದ್ಮಪಾದನು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿ, ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತಿನೊಳಗೆ ನದೀಜಲವನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಇಂಗಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟನು. ಪಿಂಗಲನು ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮುಂದೆ
ಕಾಣುವ ಪಾಲು ದೇವಾಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.
ಮೊದಲನೇ ದ್ವಾರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆಯೇ
ಹಾವು ಭುಸುಗುಡುತ್ತಿತ್ತು. ಪಿಂಗಲನು ಅದರ
ಹೆಡೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅದು ಪ್ರಾಣ
ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲಿನ ಹಿಂದಿನಿಂದ
ಕರ್ಣರೋರವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿತು.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ಪಿಂಗಲ. ನಾನು ಅವಂತೀ
ನಗರದ ಬಲೆಗಾರ!" ಎಂದು ಪಿಂಗಲನು ಉತ್ತರ
ಕೊಟ್ಟು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬೊಡಿದನು.
ಬಾಗಿಲು ದೃಢವಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು. ಪರ್ವ
ತಾಕಾರದ ಕರ್ರಿನವನು ಕತ್ತಿ ಝಳಿಪಿಸಿಕೊಂಡು
ಮುಂದೆ ಬಂದನು.

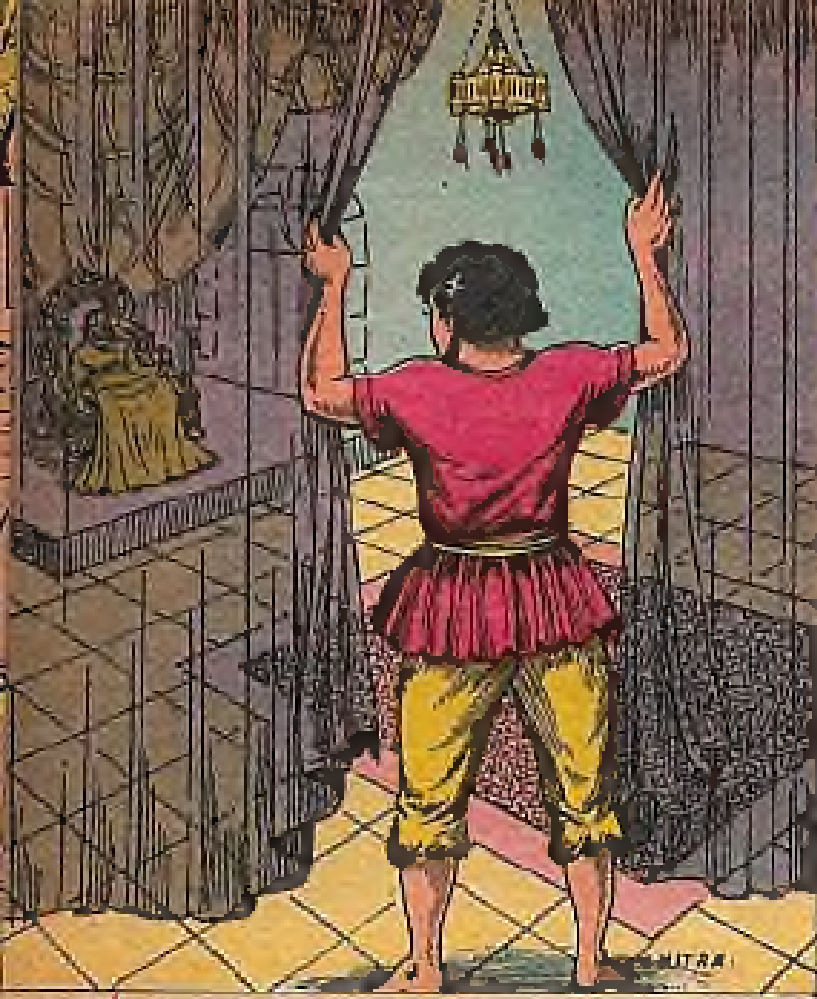
ಅವನು ಪಿಂಗಲನನ್ನು ಕುತ್ತಿಗೆ ಬಾಗಿಲು
ಹೇಳಿದುದೂ, ಪಿಂಗಲನು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಪರ್ವತಾಕಾರ
ನನ್ನು ಬೊಡಿ ಬೀಳಿಸಿದುದೂ ಎಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ
ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ನಡೆಯಿತು.

ಅದರಂತೆಯೇ ಪಿಂಗಲನು ಒಂದೊಂದೇ ದ್ವಾರ
ವನ್ನು ದಾಟಿ, ಕಡೆಗೆ ಅರಸಿಯ ದ್ವಾರವನ್ನು
ಸಮಾಪಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದ್ವಾರದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಪಿಂಗಲನ
ತಾಯಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ,
"ಬೇಡಕಂದಾ! ನಿನ್ನಗೇಕೋ ಈ ಬಗೆಯ ಶ್ರಮ?
ಯಾವನೋ ಲಾಭ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು
ಹೀಗೆ ದುಡಿಸುತ್ತಾನಲ್ಲೋ! ಬೇಡಪ್ಪಾ, ಹಿಂದಿರುಗಿ
ಹೋಗಿಬಿಡು. ಆ ಪದ್ಮಪಾದನು ಕಡೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನೂ
ಹತ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ನನ್ನ ಮಾತು ನಂಬು ಮಗಾ!
ಸುಮ್ಮನೆ ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡಪ್ಪಾ"
ಎಂದು ದೀನಳಾಗಿ ಗೋಗರೆದಳು.

ಪಿಂಗಲನು ಅರೆಕ್ಷಣ ಬೆರಗಾದರೂ ಮರುಕ್ಷಣ
ದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂತು. ಹಿಂದೆ
ಪದ್ಮಪಾದನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಿದ
ಪಿತಾಕುಲೇ ಈಗಲೂ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ರೂಪ
ಧರಿಸಿ ಮಾಯಾಮೋಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು

ಕೊಂಡನು. ಎಲ್ಲೋ ಮಾರುಮೂಲೆಯಲ್ಲಿರುವ
ತನ್ನ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದೆಂದರೇನು ? ಇದೆಲ್ಲಾ
ಪದ್ವಾಪಾದರು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಮಹಾ ಮಾಯನ
ಶಿಷ್ಯರ ಮಾಯೆಯೇ ನಿಜ.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಪಿಂಗಳನು ಹಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ
"ದಾರಿಯಿಂದ ಆಡ್ಡತೊಲಗು ! ನೀನು ಯಾರೆಂದು
ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ! ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ರೂಪ
ಧರಿಸಿದರೂ ಮತ್ತೇನು ಆಟ ತೋರಿಸಿದರೂ ಇನ್ನು
ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.
ನಾಳವಾಗಿ ಹೋಗು !" ಎಂದು ದ್ವಾರಪದ ಪಕ್ಕದ
ಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನೆತ್ತಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಿದನು.
ಅವನ ತಾಯಿಯ ರೂಪದ ಪಿಶಾಚಿ ಕಿರಣ ಕಿರಿಚಿ
ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಪಿಂಗಳನು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ ಆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು
ದೂರ ಬಿಸುಟು ದ್ವಾರವನ್ನು ದಾಟಿದನು. ಅವನ
ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿಯ ತೆರಗಳು ಗಾಳಿಗೆ ರವರವನೆ

ಪಾರುತ್ತಿದ್ದುವು ತೆಳ್ಳಗಿನ ಆ ತೆರಗಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ
ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ
ಉನ್ನತಾಸವವು ಕಂಡುಬಂದಿತು.

ಪಿಂಗಳನು ಪಟ್ಟಿಯ ತೆರೆಯನ್ನು ತೊಲಗಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೋದನು. ರತ್ನ ಮಾಣಿಕ್ಯಗಳ
ಕಾಂತಿಯಿಂದ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾಗಿ ಬೆಳಗುವ
ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ, ಮಹಾ ಮಾಯನು
ಯೋಗನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ
ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಪಿಂಗಳನಿಗೆ
ಮಹಾಮಾಯನು ಸಜೀವನಾಗಿರುವಂತೆ ಅನುಮಾನ
ವಾಯಿತು. ಅಂತಲೇ ಪಿಂಗಳನು ಉಸಿರಾಡುವುದಕ್ಕೂ
ಅಂಜಿ ಬೆಕ್ಕನಹಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ
ಇಡುತ್ತ ಮಹಾಮಾಯನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದನು.
ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ಮಹಾಮಾಯನ ಎಡಗೈಯ
ಬೆರಳಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಆ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ಕಾಂತಿ
ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ಉಂಗುರವು ಪಿಂಗಳ
ನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು.

ಪಿಂಗಳನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುಂದೆ ಹೋದನು.
ಶವರೂಪದ ಮಹಾಮಾಯನ ಒಲಗೈಯ ಬೆರಳಿನ
ಉಂಗುರವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಜಾರಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನ
ಭಯವು ಪೂರ್ತಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಇನ್ನೂ
ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳಿದ್ದುವು.
ವಜ್ರಗಳ ಹಿಡಿಯುಳ್ಳ ಕತ್ತಿ. ಅದು ಮಹಾ
ಮಾಯನ ನೊಂಟದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು.
ಪಿಂಗಳನು ಅದನ್ನು ಒರೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ
ನೊಂಟದಲ್ಲಿ ಜಿಗಿದುಕೊಂಡನು. ಇನ್ನು ಬೇಕಾದುದು
ಭೂಗೋಳ.

ಪಿಂಗಳನು ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ
ನೋಡಿದನು. ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೆಟ್ಟಲು
ಗಳಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಮೆಟ್ಟಲುಗಳ ಕೆಳ
ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರವಾದೊಂದು ಗುಂಡಗಿನ ಮೇಜಿನ

ಮೇಲೆ ಚಂದ್ರಬಿಂಬದಂತೆ ಹೊಳೆಯುವ ನಮ್ಮಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿ ಸಿರಿಟ್ಟಿದೆ" ಎಂದು ಭೂಗೋಳವಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಪಿಂಗಲನು ಶ್ಲಾಘನೆಯ ಮಾತುಗಳೂ ಮೃದುವಾಗಿ, ಅದಕ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಆ ಗೋಳವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದವು.

ನೋಡಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡಗಳೂ ಆ ಕಂಠಸ್ಥವು ಮಹಾಮಾಯನದೇಗೋ ಅವುಗಳ ಮೇರುಗಳೂ, ಕೆಲವು ಕಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪಿಂಗಲನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಮಹಾಮಾಯನದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಚಲನವೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮಹಾಮಾಯನ ಸಮಾಧಿಯಿಂದ ತಾನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದ ಮೂರು ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತಾನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡೆನೆಂದು ಪಿಂಗಲನಿಗೆ ಸಂತೋಷ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಭೂಗೋಳವನ್ನು ತನ್ನ ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು, ಕೊನೆಯಬಾರಿ ಒಮ್ಮೆ ಮಹಾಮಾಯನ ಕುಳಿತಿರುವ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇನ್ನು ಅಪ್ಪಣೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಆ ದೇವಾಲಯದೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹೊರಡುವ ಸುಶ್ರಾವ್ಯವಾದ ಸಂಗೀತಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸತೊಡಗಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ "ಭೇಷ್! ಪಿಂಗಲಾ! ನಿನ್ನ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೂ

ಪಿಂಗಲನು ಎಲ್ಲಾ ದ್ವಾರಗಳನ್ನೂ ದಾಟಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಪದ್ಮಪಾದನು ಅವನನ್ನು ಕಾಯ ನೋಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. "ಭೇಷ್ ಪಿಂಗಲಾ! ನಾವು ಜಯಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವು. ಇನ್ನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಗೆ ಇದಿರೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬು" ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಪಿಂಗಲನನ್ನು ಇದಿರು ಗೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನದೀಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ವರ್ಷತವು ಸಿದಿಯುವಂತೆ ಕಣಕಣೋರವಾದ ಮಹಾಧ್ವನಿ ಕೇಳಲು ಕೊಡಗಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತಾವೇ ಮರದ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಧಾರೆಯೊಂದು ಭೂಮಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದಿತು. ಪದ್ಮಪಾದನು ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿದನು. ಅದರಂತೆ ಪಿಂಗಲನೂ ಹಾರಿದನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

